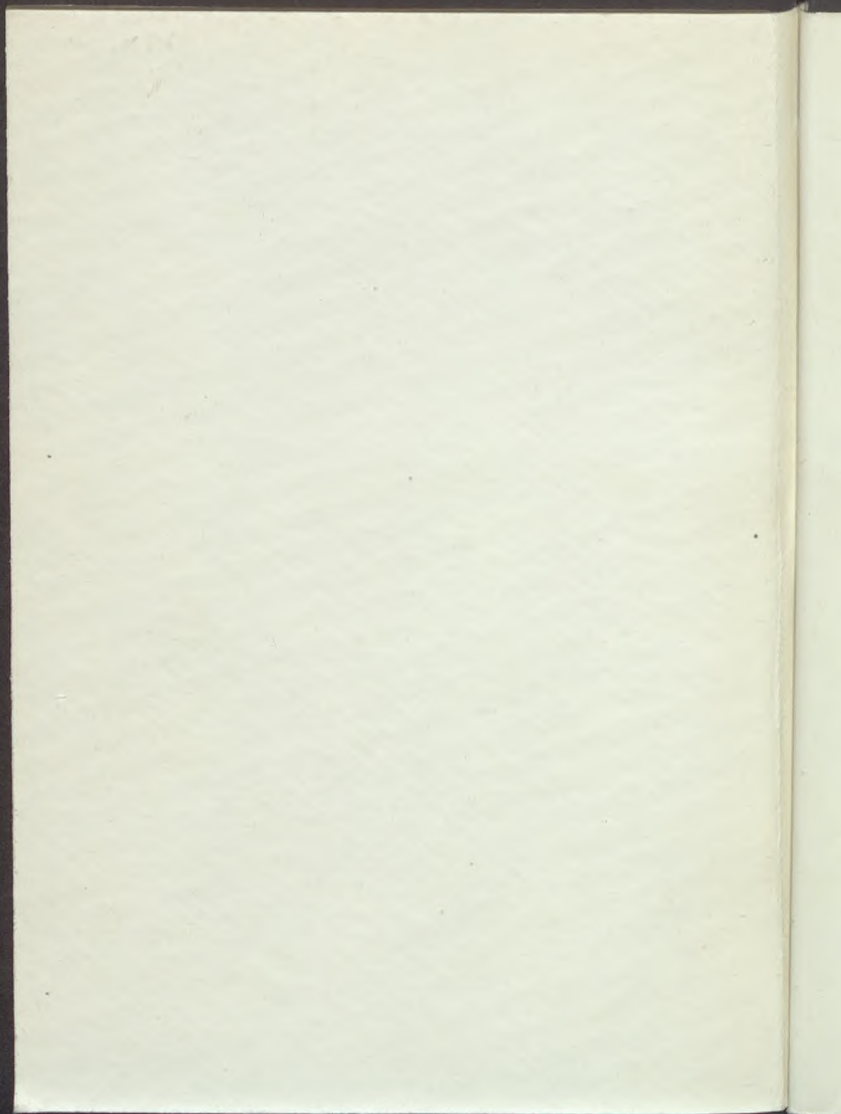
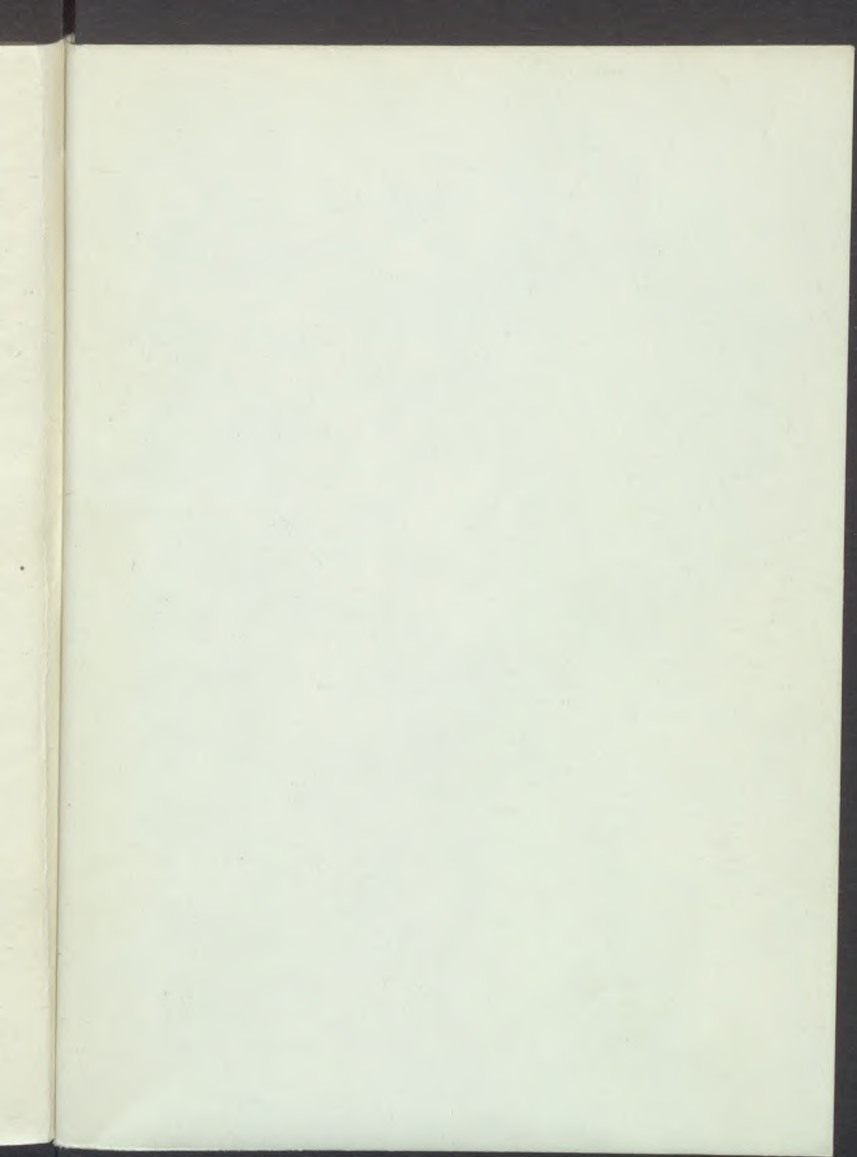

11244

491

Ge

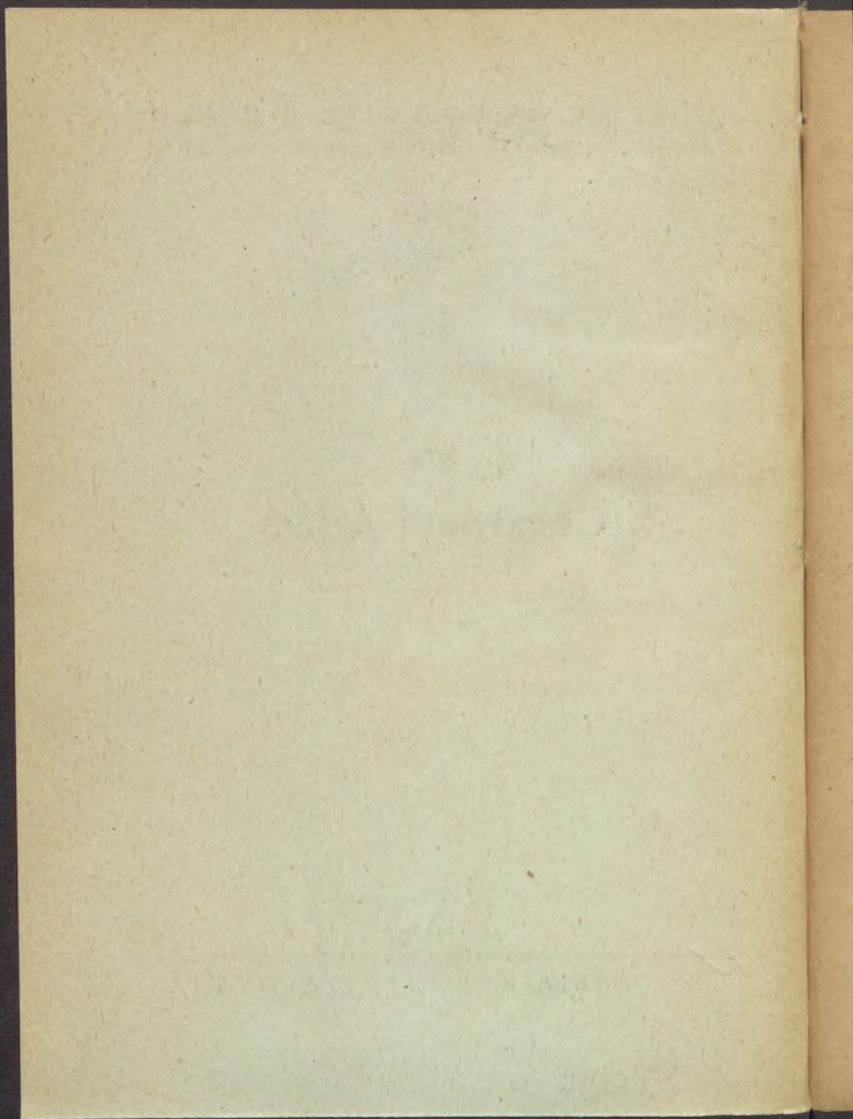
Gosxtonyi Adám

AZ ELEVEN TÁJÓ

11.244

AZ ELEVEN ZÁLOG

REGÉNY, I

IRTA

Gosztonyi Ádám

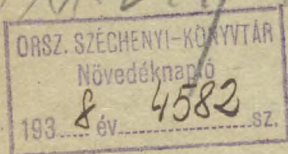

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest 1938

Minden jogot fenntartunk

A tördelés Lengyel Lajos készítette

Foto: Metro

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken — Szerkesztőség és
Kiadóhivatal: Budapest, V., Vilmos császár-út 34 — Telefon: 124-798
A szerkesztésért és kiadásért felelős: dr. Id. Kovács Dénes — Előfizetés
Ér egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P — Kéziratot csak a bélyeg mellékelésé
esetén küldünk vissza, de nem felelünk érte.
Hungária Nyomda R. T., Budapest — Felelős: Schmidt Géza

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

I.

Jó csengése volt a nevének a Broadwayn. Oscar Hamilton, a kiváló színművész! A „Sas Útja” ötszáz diadalmas előadásának hőse...

Sajnos, Oscar Hamilton már évek óta nem lépett fel a színpadon. Nem mintha annyira megöregedett volna, vagy a közönség kegye fordult volna el annyira tőle, hogy nem léphetne többé színpadra! Csak éppen úgy alakultak a viszonyok. Nemcsak a színházi viszonyok, de Oscar Hamilton magánviszonyai is hozzájárultak ahhoz, hogy a nagy színész lejtőre került.

A legnagyobb siker se tart örökké, a „Sas Útja” sorozatos előadásai is véget értek s ugyanakkor Oscar Hamilton magánviszonyai is sötét fordulatot vettek. Az igaz, hogy Hamilton maga is kissé könnyelmű volt! Kártyázott, olykor löversenyezett is, gyakran mulatott, szóval, amikor nem játszott, rohant a szórakozások után... Szeretett jól élni és ebben az sem befolyásolta, hogy a „Sas Útja” előadás-sorozata többszöri elhalasztás után végül is végetért. Rendszerben van, egyelőre nincs szerepe, de majd akad más da-

ráb és lesz más sikere! Talán még nagyobb is, mint a legutóbbi...

Hamilton vígan ment bárról bárra és szórakozott tovább. Nem akadt más szerepe, pedig már egy év is elmúlt, de ez nem nyugtalanította. A pénze elfogyott, de ez sem izgatta, hiszen könnyen tudott hitelt szerezni. Csak akkor torpant meg, mikor a felesége egy váratlan hülés és drámaian rövid betegség után elhunyt.

Oscar Hamilton most már érezte a sors ránehézedő kezét. Ha még egyedül állt volna a balsorsban! De ott volt vele Margy is, a drága, ártatlan kis, öt éves életke, a szőke, göndörödő fürtjeivel és kék szemével, amelyből annyi értelem sugárzik! Csak ne kérdezne annyit, ne lenne olyan kíváncsi, ne szeretne mindent tudni! De olyan okos, hogy nem lehet semmit eltitkolni előtte! És ha nem is mondanák meg neki, akkor is megérezné és megértené csodálatos gyermeki lelkevel, amely mögött már ott bujkál a fejlődő, finom női ösztön, amellyel megérzi a férfi rejtett bánatát...

Margy előtt nehéz eltitkolni valamit, sőt szinte lehetetlen. Be kell avatni mindenbe, meg kell beszélni vele a dolgokat és sokszor igénybe kell venni a segítségét is.

Lám, Hamilton most is Margyval tanácskozza meg a ma esti vacsora süvös és szinte megoldhatatlannak látszó problémáját.

— Margy, drágám, tegnap este a Ritzben vacsoráztunk, hol vacsorázzunk ma este? Mit szeretnél enni?

Margy gondolkozott kissé, mintha mérlegelné

az eshetőségeket, majd egy lapasztalt gourmand műértő komolyságával mondta:

— Mákostésztát narancspuddinggal.

Hamilton megsímogatta a szőke fürtöket.

— Rendben van Margy, drágám, akkor a Majesticbe megyünk. Pár évvel ezelőtt voltam ott utoljára, a Sas Útja 400-ik előadása utáni banketten, de ha jól emlékszem, ott kitűnő mákostésztát készítenek narancspuddinggal... Hát még mit szeretnél aranyom vacsorára?

Margy összehúzta a szemét, sőt összezsúcsorította a száját is a nagy elgondolkozásban. Aztán hirtelen felragyogott a szeme, mintha hirtelen rájött volna, hogy mi a legforróbb vágya.

— Azt szeretném apus... ha úgy vacsoráznánk veled, ahogy vagy...

— Tessék? — hült el Hamilton, — hogy érted ezt?

— Úgy, hogy nem vennél fel a vacsorához sem bajuszt, sem szakállt, hanem az igazi arccal ülnél le az asztalhoz. Így szeretnék egyszer vacsorázni az én drága szép apuskámmal.

Hamilton zavarán kezdte dörzsölni simára borotvált állát.

— Hm!... Ez bizony némi nehézségbe ütközik. Nem tehetem ki magam annak, hogy felismerienek. Még csak az kellenel! Másnap tele volnának vele a lapok. Oscar Hamilton ingyen vacsorázik az előkelő vendéglőkben! De hát Margy, drágám, miért bánt téged az, ha bajuszosan, szemüveggel, vagy akár szakállasan ülsz veled ott a vendéglőben?

— Azért bánt — felelte Margy egyszerűen és kék szemeit okosan, de valami ki nem mondott szomorúsággal függesztette apjára, — mert ilyenkor mindig úgy érzem, mintha egy idegen bácsival vacsoráznék...

Hamilton egy pillanatig megdöbbenően hallgatott, mintha Margy csendes, szomorú kis hangja szívenszúrta volna. De aztán felderült az arca és felragyogott a szemében a bohém színész lelkesedése.

— De hiszen ez nagyszerű! Ha úgy érzed, mintha egy idegen bácsival ülnél ott, az csak azt mutatja, hogy kitünően játszom a szerepem. Ha te is idegennek nézel, mikor kimaszkírozom magam, akkor mások még kevésbé ismerhetnek fel. Ebből látszik, hogy még mindig remek színész vagyok. Jobb, mint valaha. Ne félj, Margy drágám, előbb-utóbb kapok szerződést, valami nagyszerű szerepet, vagy talán sikerül elcsípni egy hollywoodi szerződést és akkor lesz minden bőven. Nem kell majd ilyen nyomorult bútorozott szobában lakni, ami akkor is utálatos lenne, ha Mrs. Grady nem zaklatna folyton a házbérért és nem fenyegetne folyton kidobással. Ejnye, hol a fésűm?

Margy szó nélkül a sarokba tipegett, ahonnan egy csomó színes rongy mögül előkotort egy babát, a baba hajából pedig egy kis zsebfésűt.

— Hogy kerül oda a fésűm? — nézett oda Hamilton szigorúan.

— Kölcsön adtam a babának — felelte Margy egyszerűen, — mert másképpen nem állt meg a

haja. De úgy, apus, ha lesz hollywoodi szerződésed, akkor a baba is kap majd külön fésűt?

— Kap hát — felelte Hamilton megenyhülve, miközben a tükör előtt bajuszt ragasztott fel és az arcát kezdte maszkírozni, — akkor lesz minden. Lesz neked is sok szép ruhád és külön nőrsz fog vigyázni rá, hogy mindig csinos légy. És akkor nem kell majd nekem se a vacsorához bajuszt, sem szakállt ragasztani, amit különben is utálok, mert rettentő meleget fejleszt. Dehát mit beszélek itt annyi mindenfélét, Margykám, amiket talán nem is értesz? Egyelőre fell kell vennem ezt a lelógó bajuszt és cvikkert az orra — így nil — látod? Ki kell maszkíroznom magam valami rendes, jókeresetű családapának és minthogy csak negyvenöt centem van, ami legfeljebb egy rövid taxiútra lenne elég, de arra semmi esetre sem, hogy mindketten rendesen megvacsorázzunk valami szerény helyen, kénytelen leszek elmenni veled a Hotel Majestic előkelő éttermébe...

Margy oda sem figyelt az apjára. Részint, mert Hamilton inkább csak önmagának beszélt és egyre érthetlenebbül morgott a lelógó bajusz alatt, amit az orra alá ragasztott, részint mert Margy egész figyelmét a babának szentelte. Az előbb ugyanis, mikor a hajából a fésűt kivették, felébredt a baba és most sehogyse tudott újra elaludni. Legalább is Margy úgy képzelte, mert gondosan és lelkiismeretesen kezdte dajkálni a bábát, sőt az apjára is rászólt:

— Csüti! Csendesen! A baba nem tud elaludni...

Hamilton hát nem szólt többet. Pár perc múlva elkészült a maszkjával, Margyt is felöltöztette, aztán lábujjhegyen, hogy a baba fel ne ébredjen, kimentek az ajtón...

★

Gyalog mentek a Central Park felé, amelynek nyugati szélén sötéten tornyosodott fel az égre a Hotel Majestic sziluettje. A széles úttest fényes, fekete aszfaltja az ívlámpák fényét tükrözte. A csillogó, fénysávos úttest fölött hidegen és előkelően surrantak a gazdagok autói a Hotel Majestic felé...

Hamilton és Margy már csak két utcányira voltak a hoteltől, mikor Hamilton körülnézett, intett egy taxinak és hanyagul, mintha csak most lépett volna elő valamelyik házból a környéken, beült Margyval a taxiba és odamondta a sofőrnek:
— A Majesticbe...!

A taxiban keveset lehetett beszélni, mert nagyon rövid idő alatt odaért a közeli célhoz. Hamilton éppen csak odasúgta az utolsó percben:
— Margy, drágám... aztán a vacsora után... tudod... a várornánál találkozunk!

Margy bólintott, de felelni már nem lehetett, mert az orosz ellentengernagynak öltözött portás aranyujtásos egyenruhájában, a mellén keresztbe vetett zsinórral, amin füttyülő lógott, méltóságteljesen megjelent a taxi mellett és elegánsan feltárta az ajtaját.

Hamilton hanyag mozdulattal kifizette a sofőrt, aztán kézen fogva Margyt, nyugodtan ke-

resztülvonult a foyeren és besétált az étterembe.

De meg kell adni, hogy Margy is ügyesen viselkedett. Ugy helyezkedett el az asztalnál, mint egy igazi kis úrinő. Nem is csoda, hiszen volt benne gyakorlata: utóbbi időkben minden este előkelő vendéglőkben vacsorázott...

A pincérek inyenc falatokat hordtak eléjük. Hamilton kedvenc előételével, blue point oysterrel, vagyis kékpontos osztrigával kezdte, amit — citromot csavarva rá — jóétvággal nyelt le. Aztán levesek következtek, majd külön, rendelésre sültött hús, végül pedig sor került a Margy által annyira óhajtott mákostésztára narancspuddinggal. Mikor már mindketten jól laktak, Hamilton intett a Captainnek, aki ott állt az étterem egyik emelkedett pontján, ahonnan végigláthatta az egész helyiséget s azonnal észrevehette, ha valamelyik vendég jelezte, hogy valami kívánsága van.

(A Majestic éttermében Captain, vagyis kapitány volt a neve a főpincérnek, akinek működése mindössze arra szorítkozott, hogy a pincérhadra felügyeljen, a kiszolgálás tökéletességét ellenőrizze, a vendégek helyét kijelölje az asztaloknál és a legkisebb kívánságukat is ellessen.)

Hamilton intésére ott termett a frakkos Captain.

— Kérem — szólt hozzá Hamilton, — el kell távoznom rövid időre fontos ügyben. Húsz percig maradok távol, vagy legfeljebb félóráig. Lesz szíves addig felügyelni a kicsikére? Ha esetleg kér valamit közben az édes, természetesen adjanak neki és csapják a számlához...

— Igenis, kérem — hajtotta meg magát a frakkos főpincér, mialatt Hamilton nyugodtan elindult kifelé. Felvette a felölőjét és alakját csakhamar elnyelte a forgóajtó...

— Kérek még egy mákostésztát narancspuddinggal — szólalt meg Margy.

— Igenis — hajtotta meg újra magát a Captain s már intett is a pincérnek, hogy hozzon a kislánynak egy újabb adag tésztát. A Captain e pillanatban még nem gondolt semmi rosszra. Eszé ágába sem jutott, hogy a vendég esetleg nem tér vissza, mert hiszen azt is hihette, hogy ott lakik a szállodában... De ha nem is laknék ott, nincs semmi baj, hiszen otthagyta a kislányát...

Háromnegyed óra múlva azonban, mikor a vendég még mindig nem tért vissza, a főpincér nyugtalanodni kezdett. Újabb negyedóra múlva pedig odament a kislányhoz és nemcsak a gyereket, de mintegy önmagát is vigasztalva megjegyezte:

— Ugy látszik, kissé soká marad el a papá!

— A papa? — emelte fel Margy okos kék szemeit végtelen csodálkozással, — ez a bácsi nem a papám!

— Hát micsoda? — hördült fel a főpincér rosszat sejtve.

— Egy idegen bácsi. Az utcán beszélgetni kezdett velem s azt kérdezte, hogy akarok-e mákostésztát narancspuddinggal? Persze akartam, hát behozott ide vacsorázni!

— Nahát! — tört ki a főpincérből a felháborodás fájdalmas hangja és a homlokára csapott, —

hogy én milyen marha vagyok! Bedülni egy ilyen öreg trükknek!

Majd szigoruan fordult Margy felé, mintha rajta akarná megvenni az okozott kárt és vésztijszóan kérdezte:

— Hát hol az igazi papád?

— Nincs — felelte Margy egyszerűen, — nincsen papám.

— Hát a mamád?

Margy nagy kék szeme megtelt könnyel. Ennél a kérdésnél mindig szipogni kezdett, mert csakugyan az édesanyjára gondolt, akire még fájdalomosan emlékezett. Oh, a mama olyan volt, mint egy angyal!

— Nincs mamám — rebegette és az arcán folyni kezdtek a könnyek, — a drága anyukám meghalt!

A főpincér megenyhült, sőt meg is halódott kissé. Ekkor azonban már odaérkezett a Majestic managere is, aki türelmetlenül fordult a Captainhez.

— Faggassa ki, hogy hol lakik? Valahol csak lakik, itt nem tarthatjuk, haza kell szállítani a gyereket...

Margy azonban hirtelen együgyű kis gyerekké változott, aki azt sem tudta megmondani, hogy hol lakik? (Nem mondhatta meg, mert hiszen akkor elárulta volna a papáját.)

A manager végre is ideges lett és ingerülten mondta:

— Eh, elég volt, hívjanak rendőrt. Majd a rendőrségen gondoskodnak a kislányról és ha

nem jelentkezik senki érte, akkor beutalják valamelyik árvaházba...

A rendőr csakhamar meg is jelent és elvezette Margyt. A rendőr borotváltarcu ír óriás volt és szeliden kézenfogva vezette Margyt, aki engedelmesen ment vele és közben édesen fecsegett.

Margy valósággal megfőzte a rendőrt, sokkal tökéletesebben, ahogy egy felnőtt hölgy képes lett volna rá ilyen rövid idő alatt. Mikor a Central Parkon haladtak keresztül, a rendőr már csak csupa szeretetből fogta Margy kezét, nem pedig azért, hogy a kislány el ne szökjék.

— Nini — mutatott Margy az út jobboldalán egy bokor felé —, ott egy labda... Ott, a bokor alján... valaki elvesztette! De jó lenne felvenni!

A rendőr keresni kezdte a labdát a sötétben. De nem találta. Mire visszafordult, már Margy sem látta sehol. Margy ugyanis elbujt, eltűnt a baloldali bokrok alján abban a pillanatban, amint a rendőr jobbra fordult.

Az ír óriás kutatott utána a sötétben, de nem sok eredménnyel. Margy fürgén siklott tova a bokrok alján, mint a gyík. Mikor védett helyre ért, ahol nem hallotta többé a rendőr üldöző lépteit, megpihent kissé. Aztán sietett tovább s nemsokára elérkezett a Central Parknak ahhoz a kies részéhez, melyet Shakespeare Kertnek nevezett el a parkrendező hivatal. Az Avoni Bárd emlékezetét szolgálta ez a hangulatos parkrészlet, angol tájképre emlékeztető festőiességével, szikláival és meredeken emelkedő műhegyével, melynek tetején ódon várrom búslakodott.

Margy úgy lépett az omiadék közé, mint ha hazaérkezett volna. Csakugyan, az egyik sziklafal mögött ott várakozott már apus. Előbb óvatosan nézegetett szét, de aztán, amikor meggyőződött, hogy nincs semmi veszély, viharosan ölelte meg Margyt.

Hamilton arcáról ekkor már eltűnt a lelőgő bajusz, egészen másképp nézett ki s így minden félelem nélkül derülten és nyugodtan indult kislányával hazafelé...

2.

Néha akadt némi kis pénze Hamiltonnak. Többnyire olyankor, ha nyert a lóversenyen.

De ez ritkán történt meg. Pedig tudja az ég, valamikor jó tippelő volt. Mikor sikerei teljén volt s nem volt szüksége a pénzre, egyszerűen kiment a lóversenyre, megnézte a lovakat, amint kivonultak a starthoz és föltette a pénzét valamelyikre, amelyik legtöbbnyire első, vagy második lett.

Most azonban nem könnyelműsködte el a dolgot, mint annakidején, hanem hetekig készült egy versenyre, megnézte a lovak eddigi teljesítményeit, összevetette ezzel korukat, a zsoké test-súlyát, szóval számításba vett minden eshetőséget s a végén — nem találta el a nyerőt.

A végén már nem is mert bízni a saját számításában, hanem mások tippjei után indult. Ez is csalókának bizonyult, mert ritkán kapott valamirevaló tippet. Most azonban olyasmi akadt —

egy olyan „biztos” tipp, — ami valósággal felizgotta.

A mixer adta neki a tippet, aki az italokat szolgálta fel a bárban a hatalmas pult mögött. A mixer pedig az öccsétől kapta, aki zsoké volt.

— Fogadja meg Blackfacet a pimlicói versenyen, a harmadik futamban... Ráteheti az apai, anyai örökségét is...!

Hiszen Hamilton szívesen rá is tette volna, de, sajnos, nem volt neki se apai, se anyai. Nem volt neki, szegénynek, egy centje sem és éppen azon törte a fejét, hogyan fogadhatná meg mégis Blackfacet? Tíz dollárral vagy legalább ötten. Blackface körülbelül negyvenszeres pénzt fog fizetni s így ha csak ötten játssza meg, akkor is mintegy 200 dollárt nyerne...! Az pedig nagy pénz, mindjárt helyrebillentené a háztartási egyensúlyt jó időre. Nem kellene néhány hétig a kis Margy közreműködését igénybe venni, hogy rendesen megvacsorálhassanak!

Szegény Margy! Hogy ilyen fiatalon ilyesmiket kellett megtanulnia!

A szíve megtelt sajnálkozással a kislány iránt. De ugyanakkor valami eszébe jutott. Hopp! Megvan! Miért ne használhatná fel Margyt még egyszer — utoljára — épp arra a célra, hogy megfogadhassa Blackfacet? Margy eddig is bevált, mint hitelszerző családok.

A gondolatot tett követte. Félóra múlva Hamilton már kézenfogva vezette Margyt a Broadway áradatában és sietett vele Zsugori Jack irodája felé.

Zsugori Jack, a kiváló gentleman és közismert bookmaker onnan nyerte becéző nevét, hogy dacára kitünő keresetének és meglehetősen nagy vagyonának, igen keveset adott magára. Ócska felöltőben járt, amelynek széle ki volt kopva s a fején még kopottabb kalap volt, mely jobbról balra negyvenöt fokos szög alatt borult a szeme fölé.

Aki nem ismerte Zsugori Jacket, azt hihette volna, látván sovány arcát, beesett szemét, keskeny szájszélét, mely állandóan lefelé görbült, hogy nagyon szegény ember. A beavatottak azonban jól tudták, hogy ez a keserű vonás nem pénzhiány miatt rajzolódott Zsugori Jack szájaszélére. A nevezett gentleman vagyonát egyesek negyedmillió, mások félmillió dollárra becsülték. A bookmakersógen kívül Zsugori Jack üzletágai közé tartozott olyan ékszerek vásárlása is, amelyeknek eredete többnyire homályos volt.

Zsugori Jack takarékoságát eddig semmiféle nő nem tudta megtörni. Jack még mindig abban az ócska hórancsszobában lakott, ahová húsz évvel ezelőtt beköltözött, mert nem volt hajlandó keservesen szerzett pénzét felesleges fényűzésekre kidobni. Jack természetesen mindmostanáig aggregény maradt, mert egész Newyorkban nem akadt olyan dáma, aki Jacket be tudta volna fonni és arra készíteni, hogy felesleges kiadásokat vállaljon magára...

Ehhez a Zsugori Jackhez állított be Hamilton. Természetesen Margy is ott volt vele, az ujjába kapaszkodva totyogott mellette, de olyan kicsi

volt, hogy nem is látszott ki a földből a magas fróasztal előtt.

— Van még idő fogadni a pimlicoi harmadik futamra?

— Van — felelte Zsugori Jack, — mennyit akar fogadni?

— Öt dollárt Blackfacere...

Zsugori Jack beírta a fogadást, kiadta a cédulát, de a legnagyobb csodálkozására az öt dollárt nem kapta meg. Hamilton hadarva mondta:

— Nincs nálam pénz, nagy sietségben elfelejtettem magamhoz venni, de rögtön hozom az öt dollárt. Félóra múlva itt leszek...

Zsugori Jack rosszalóan csóválta a fejét, mert ilyet még nem pipált! Hogy valaki hitelben akarjon fogadni!

Már éppen szigorúan fel akarta bontani az egész üzletet, amikor Hamilton könyörögve mondta:

— Félóra múlva biztosan hozom a pénzt. Addig íthagyom ezt zálogba...

Zsugori Jack csak most látta, hogy az fróasztal előtt ott áll egy nagyon fiatal kis hölgyike. Csinos arcoeskáia van, amelyen két lyuk támad, ha mosolyog. A haja göndör és szőke. És a szemében olyan furcsa kékség van, hogy mikor felnéz vele, az ember maga se tudja, hogy mit művel. Lám, Zsugori Jack is azt akarta mondani Hamiltonnak, hogy menjen a pokolba, de ahogy Margy rámosolygott, azt mondta ehelyett zavartan:

— Jól van, no...

Átadta a ticketet Hamiltonnak, aki elszágul-
dott, hogy elhozza az öt dollárt. Természetesen
Hamilton nem sietett vissza. Arról volt szó, hogy
négy óra harminckor lefutják Pimlicóban a har-
madik futamot s ha Blackface bejön — amint-
hogy be kell jönnie — akkor könnyű lesz a
nyerő ticketre öt dollárt kölesönözni, hogy kifi-
zethesse vagy a bookmaker egyszerűen levonja
a nyereményből.

Ezalatt Margy szépen leült a bookmaker iro-
dájában egy karosszékbe és csendesen elaludt.
Zsugori Jack pedig nézegette az alvó kislányt és
zavartan várakozott. Már öt óra volt, rég lefu-
tották a harmadik futamot Pimlicóban és Black-
face utolsónak jött be.

Zsugori Jack zavarban volt, hogy mit csinál-
jon az ifjú hölgygel, aki így a nyakába szakadt?
A páncélszekrénybe mégsem tehette be, mint va-
lami egyszerű zálogtárgyat, hát csak gyengéden
felébresztette, kézenfogta és levezette magával a
Broadwayra vacsorázni.

A szokott vendéglőbe ment, ahol üzletfelei vol-
tak és barátai, testőrei és ellenségei, különféle
gengszterek, akik ugyan elegáns ruhát viseltek,
de a jól szabott kabát alatt hordták a revol-
vert is...

Ebben a társaságban nagy feltűnést keltett,
hogy Zsugori Jack — ime — hölvevtársaságban
jelent meg! Végre akadt egy fiatal hölgyike, egy
alig ötéves kis nő, aki befonta és költekezésre
csábította. Mert Zsugori Jack, aki eddig gyomor-
bajára hivatkozva csak nagyon mérsékelten evett,

most a legkülönbözőbb téstákat és finomségeket rendene, csak hogy Margyt mosolyogni lássa.

Margy pedig kezdte jól érezni magát. Eszébe jutott ugyan, hogy a papája valószínűleg várja a Central Parkban a városmánál, de hát csúnya dolog lett volna most áthagyni ezt a derék és jószívű bookmaker bácsit. Meg aztán Margy olyan dolgokat hallott a vendéglőben maga körül beszélni, ami szörnyen megijesztette. Egy bácsiról beszéltek, aki csalni próbált, nem fizette meg sem Zsugori Jacknek, sem a gengsztereknek a tartozását s akit ezért Brooklynban lelőttek.

Margyn végigdidergett a félelem. Jó lesz vigyázni, nehogy még apunak valami baja essék. Legjobb lesz, ha egyelőre nem is szökik meg Jack bácsitól és nem is megy ki a városhoz...

Zsugori Jack pedig közben úgy megszerette Margyt, hogy teljesen elvesztette a fejét. Tanácskozni kezdett a barátaival, például Hosszú Billel, hogy mire van egy ilyen fiatal hölgynek szüksége? Azt megállapították, hogy Zsugori Jack nem maradhat tovább az ócska hónaposzobában, nem nevelhet fel ott egy gyermeket.

Jack tehát másnap kivett egy szép apartement lakást, ahová szerződtetett egy okleveles nőrszót is, hogy vigyázzon Margyra. Igen csodálkoztak Jack emberei, mikor látták, hogy Margy másnap már új rózsaszín ruhácskában jelent meg és lakktopánkában, ami természetesen mind Zsugori Jack pénzén vásárlódott. Senkisé sem tételezte volna fel, hogy Zsugori Jack valaha egy hölgy kedvéért ilyen könnyelműségre ragadtassa magát...

De ez még mind semmi. Másnap szájról-szájra járt a hír a Broadwayn, hogy Zsugori Jack zongorát vásárolt Margy kedvéért, azonkívül külön francia kisasszonyt is szerződtetett a lányka mellé. Egyesek látták is, amint délutánonként egy vadonatúj Rolls-Royce gördült Zsugori Jack irodája elé és a hatalmas autóban Margy ült a francia kisasszonnyal. Az egyenruhás soffőr pedig hideg előkelőséggel várakozott, amíg Margy bement az irodába. Mert Jack mindennap látni akarta a lánykát s azt megkövetelte, hogy Margy minden délután látogassa meg...

Egy ilyen látogatás alkalmával Margy furcsa hangot hallott a folyosón:

— Pszt, pszt...

Hamilton állt ott a folyosó végében és pisszegett rája a sarok mögül.

Margy odafutott hozzá és suttogva kérdezte:

— Mi az, apus, elhoztad az öt dollárt?

— Dehogyis! — mondta Hamilton, — de miért nem szöktél el, mint azelőtt? A romoknál vártalak...

Margy suttogva, de gyorsan megmagyarázta, hogy ilyesmiről most szó sem lehet. Ugyanis ezek nem olyan emberek, akikkel viccelni lehet. És elmondta annak a brooklyni embernek az esetét, akit fizetési vonakodása miatt agyonlőttek...

— Azért hát legokosabb lesz, apus — mondta Margy, — ha megszerzed az öt dollárt és nem jelentkezel anélkül, ha vissza akarsz engem kapni...

Hamilton belátta, hogy Margynak igaza van.

hát csak esendesen megcsókolta és elődalgott azzal a szándékkal, hogy megszerzi az öt dollárt és becsületesen visszaváltja a lányát...

Margy pedig bement az irodába és odafutott Zsugori Jackhez, aki felkapta és összecsókolta. De sok ideje most nem volt Jacknek a kislánnyal játszani, mert Hosszú Bill jött be, a gengszter és azt mondta komor arccal:

— Hallo Jack! Hát intézzük el végre ezt a dolgot!

Bementek a másik szobába, ahonnan egyideig heves vitatkozás hangzott. A vitatkozás oka az volt, hogy Hosszú Bill nemrégiben egy ezerdolláros tétet tett az ötödik futamban Flying Cloudra, mely váratlanul befutott és tizenkétszeres pénzt fizetett. De Zsugori Jack megtagadta a nyereség kifizetését azzal, hogy Bill későn adta fel a tétet. Éppen négy órakor, a győzelem pillanatában, amikor külön, erre a célra bevezetett magántelefonon már értesült Flying Cloud győzelméről. Ezzel szemben Hosszú Bill követelte a tizenkétezer dollárt, mint jogos keresetét. Bookmaker még nem vitte el szárazon, hogy Hosszú Billnek ne fizesse ki, ami neki jár...

Aki ismerte a személyeket és a helyzetet, előre megmondhatta volna, hogy ennek rossz vége lesz. Margy azonban nem számított semmire s így nagyon megijedt és elkezdett sírni, mikor belülről hirtelen durranás hallatszott...

A következő pillanathan kirohant Hosszú Bill a belső irodából füstölő revolverrel a kezében. Aztán emberek rohantak a szobába, ijedt sze-

mélyzet szaladgált, a mentőknek telefonáltak, de azok már nem tudtak segíteni.

Detektívek jöttek és rendőrök s kihallgattak mindenkit. Ki akarták hallgatni Margyt is, de nem lehetett, mert csak sírt, sajnálta szegény Jacket, meg aztán úgy meg volt ijedve, hogy nem lehetett elállítani a zokogását...

Hiába kérdezték tőle, hogy kicsoda, micsoda, hol lakik, milyen kötelék fűzte a megboldogulthoz?

Egyszerre csak az egyik rendőr ránéz Margyra s azt mondja:

— Hiszen én ezt a csöppséget ismerem! Na, megállj te huncut, most nem fogsz kisiklani a kezem közül, mint mikor a Majesticben kerültél kézre...

Margy felnézett és ijedtében elállt nemcsak a sírása, de majdnem a szíve dobogása is. Hogyne, mikor felismerte az óriási ír rendőrt, akitől a Central Parkban megszökött...

Az ajtó felé akart surranni, de már késő volt. Az óriási rendőr elkapta a karját és el sem eresztette többé: most már vigyázott rá, mint a szeme fényére...

A zálogházi becsüs nem akart a ruhára csak négy dollárt adni, de Hamilton addig könyörgött, amíg mégis kapott rá öt dollárt.

Akkor aztán sietve indult Zsugori Jack irodája felé, hogy a lányát kiváltsa. De legnagyobb meglepetésére az iroda előtt rendőrt látott állni.

— Mi az, mi történt itt? — kérdezte hebegve.
— Tessék oszolni — felelte neki komolyan a rendőr, — láthatja, hogy nem lehet bemenni.
— De nekem be kell menni, kérem...
— Mért kell bemennie?
— Mert fogadni akarok... izé... egy tétet kell kifizetni...

— Ne fizesse ki — tanácsolta jóakaratóan a rendőr, — a nyereséget sem fizetik ki. Éppen azért ölték meg a megboldogultat, mert egy nyereséget nem fizetett ki.

— Megölték? — hebegte Hamilton — és... és mi történt azzal a... Izé... nem volt itt egy kislány, aki...

— De igen — mondta a rendőr, — elfogtak itt egy kislányt is, akiben egy kollégám felismert egy régi szökevényt... A kicsike egy szélhámosnak szokott segédkezni... és...

— De honnan tudja, hogy itt volt egy kislány? — kérdezte hirtelen a rendőr gyanakodva.

— Mert láttam itt az előbb... — dadogta Hamilton, — tegnap is láttam... gyakran volt itt az irodában... és most mi lesz vele? Hová kerül?

— Valószínűleg valami árvaházba, ahol majd kinevelik — felelte szigorúan a rendőr, majd hirtelen újra felvillant szemében a gyanakvás és különösen kérdezte:

— De mért érdekli ez úgy magát?

Hamilton úgy érezte, hogy mindjárt neki is meggyűlik a baja, ha nem talál ki valami okosat. De szerencsére feltámadt benne a színész és jól megjátszott, restelkedő nevetéssel mondta:

— Tudja, kérem... őszintén szólva... ez az első riportom... Papírt és ceruzát vett elő, néhány jegyzetet csinált, aztán visszadugta a zsebébe, hátratólva fején a kalapját és elsietett a helyszínéről...

3.

— Margy — mondta Aunt Marta szigorúan, — ha még egyszer meghúzod az előtted haladó lány copfját, akkor bezárlak és papírgaluskát kapsz vacsorára. Megértetted?

— Igenis — mondta Margy.

Halkan és engedelmesen beszélt, de amikor Aunt Marta elfordult, akkor kiöltötte utána a nyelvét.

Margy nagyon haragudott Aunt Martára. Maga sem tudta, hogy miért? Azt azonban érezte, hogy nemcsak azért haragszik Aunt Martára, mert szigorú, hanem azért is, mert annyira más, mint az ő édesanyja volt. Nem olyan szép és a tekintetében az édes szelídség helyett csak sötét hidegség tükröződik.

Általában Margy nagyon rosszul érezte magát az árvaházban. Nem tudott beletörődni a fegyelembe, a sok szabályba s az egész árvaházi élet nyomott hangulatába.

Csak egy barátnője volt, Josephine, egy másik rakoncátlan kislány, akit Margy arra próbált rábeszélni, hogy szökjenek meg együtt.

Josephine azonban ebbe mégsem mert bele-
menni.

— Nem érdemes, mert megfognak, visszaküldenek és még meg is büntetnek — mondta a régi árvaházi gyerek tapasztalt hangján. Sokkal jobb, ha egyszerűen rosszak vagyunk, mert akkor igyekeznek megszabadulni tőlünk s elsőnek adnak ki, ha jön valaki örökbe fogadni.

— És az meddig tart, ha valakit örökbe fogadnak? — kérdezte Margy kíváncsian.

— Különböző ideig. Néha egy hónap múlva, néha pár év múlva, de néha mindjárt másnap visszaküldik az embert.

— Igazán? — mélázott Margy, — téged már visszaküldtek?

— Háromszor — felelte Josephine büszkén.

— És mit csinál az ember, ha nem akar többé visszajönni? Ha ott akar maradni az új mamájánál?

Josephine elgondolkozott ezen a problémán.

— Az már sokkal nehezebb — mondta aztán komolyan, — mert akkor nagyon-nagyon jónak kell lenni.

Margy ezután sokat ábrándozott arról, hogy egy nap eljön érte valaki, aki örökbe fogadja.

Csakugyan egy nap Aunt Marta megfogta Margy kezét és levezette a fogadószobába, ahol már egy hölgy és egy úr várakozott.

A hölgynek szőke haja volt, nagy mügonddal bodorított, fiatalosan fésült haja, de az arca elárulta, hogy mégse olyan fiatal, amilyennek a haja és az arcbőrét élénkítő kozmetikai szerek mutatják. A szeme kissé fáradt volt és Margy — láncára annak, hogy még alig mult ötéves és nem

tudott írni-olvasni — azt olvasta ki ezekből a szövegek-
mekből, hogy a hölgy nem szereti a gyerekeket.

Valóban így is volt.

Miért jött hát akkor őnagysága ide az árvaházba, hogy örökbe fogadjon egy árvát?

Azért, mert szüksége volt egy gyermekre. Rájött arra, hogy kell neki egy gyermek, ha karriert akar csinálni.

Cleo Petrosoff Mortimer — így hívták őnagyságát — ugyanis festőnő volt. Petrosoff volt a családi neve, ami azt mutatta, hogy eredetileg orosz származású. A Cleo nevet, mely a Cleopatra rövidítése, saját maga vette fel, ami elárulta, hogy művészi hajlamokkal van megáldva. Mortimer viszont a férje neve volt, az elvált férjéé, aki jelenleg ott állt mellette az árvaház várokszobájában.

Ha el voltak válva, miért mentek együtt az árvaházba, hogy egy gyereket fogadjanak örökbe? Azért, mert Cleo előzőleg felkereste a férjét, Mortimert, akinek szerény ügyvédi irodája volt és megkérte, hogy kísérje el az árvaházba.

— Csak egy kis szívességről van szó — mondta Cleo. — Ugy hallottam, hogy könnyebben adnak ki gyermeket próbaidőre, ha egy férfit látnak az emberrel. Igazán megteheti ezt a szívességet!

— Amint szívességről van szó — dörmögte Mr. Mortimer, aki rendes ember lehetett, mert ritkás haja mértani pontossággal volt középen elválasztva és a szemüveg is korrekt szövegben ült az orrán, — amint szüksége van valamire, rögtön eszébe jutok...

— Hát kihez forduljon az ember — emelte az ajkához Cleo a hosszú cigarettaszípkát, — ha nem a volt férjéhez...?

— Na, jó — dörmögte Mortimer, — elmegyek magával. Dehát hogy jutott az eszébe ilyesmi? Hogy gyermeket akar! Mikor a feleségem volt, hallani sem akart róla. Én voltam az, aki gyereket szeretett volna, aki rendes családi életet akart élni s maga volt az, akin minden jószándékom megtört. Maga nem törődött massal, csak a saját művészi karrierjével. Ez tágította áthidalhatatlanra a köztünk levő szakadékot, ezért kellett elválnunk. Hogyan, hogy most mégis feltámadt magában az anyai vágy?

— Anyai vágy? Bahl — mosolygott Cleo cinikusán, — maga még mindig a régi romantikus lélek, Mortimer. Arról van szó, hogy gyermekportrékat fogok festeni. Specializálni fogom magam ezen a téren. Érti? Érzi, hogy milyen zseniális ötlet ez, hogy milyen fantázia van benne! Milyen hírnév és milyen pénzkereseti lehetőség, ha egyszer felkapják az embert! Amerika a specialisták eldorádója, itt azok boldogulnak legjobban, akik valamilyen téren specializálják magukat. Rengeteg portréfestő van, de az még egy művésznek sem jutott eszébe, hogy gyermekportrékban, mondjuk, a milliomos csemeték arcképeinek a megfestésében specializálná magát! Látja már a lehetőséget? Itt fekszik előttem egy hatalmas szűz terület! Csak le kell szűrnöm az igényemet bejelentő karót és meg kell hódítanom a terepet. Annál biztosabb, hogy győzni fogok,

mert nő vagyok s mint ilyenhez, a nyárspolgári felfogás szerint, illik az, hogy gyerekekkel foglalkozzam. Szóval elhatároztam, hogy rövidesen én leszek Amerika első és legnagyobb gyermekfestőnője! Csakhogy erre persze előkészültre, holmi előtanulmányokra van szükség. Sok apró modell kellene, vagy legalább egy, akit állandóan tanulmányozhatnék, hogy elleshessem az arcán annak a bizonyos gyermeki bájnak a titkát és olyan őszinte hízélgéssel tudjam megfesteni, hogy a szülők nehéz ezeket fizessenek érte. Érti már? Ezért akarok örökbe fogadni egy gyermeket, hogy legyen egy állandó, ingyen modellem. Meg aztán ez így is illik. Hadd lássák, hadd menjen híre, hogy mennyire szeretem a gyereket. Érti már?

— Érttem — felelte Mr. Mortimer a hangjában rezignált szomorúsággal, — most már mindent értek, Cleo. Most már tisztán látom, hogy maga épp olyan cinikus, rideg és önző, mint amilyen azelőtt volt. És én is olyan örült vagyok, mint voltam, hogy mindent megteszek, amit kér tőlem. Jól van, elmegyek magával az árvaházba. Figyelmeztetem azonban, hogy csak a látszat kedvéért asszisztálok, de törvénytelen dolgot nem csinálok.

— Nem is kell — vágott közbe Cleo, — maga csak legyen ott és hallgasson, majd én beszélek. Először úgvis csak próbaidőre adják a gyerekeket minden különösebb ceremónia nélkül. Hat hónapon belül mindig visszaküldhetem. Ezt már megérdeklődtem. Magának csak azért kell mellettem lenni, mert mégis teátrálisabb, ha az

„anyai vágyaktól sarkalt“ hölgy a férjével az oldalán jelenik meg.

— Rendben van, megteszem a maga kedvéért. De figyelmeztetem, hogy ez az egész ügy mégsem olyan egyszerű, mint ahogy azt maga képze-
li.

— Nem? És miért nem, ha szabad kérdezni?

— Mert egy gyermek felnevelése felelősséggel jár. Erre nem gondolt? Az nem jutott eszébe, hogy azt a gyermeket elő kell készíteni az életre, hogy bajjal és gonddal jár, hogy az munkát is ad?

— Dehogynem — legyintett Cleo szelesen és könnyedén. — ne aggódjék emiatt, kedves barátom. Erre már mind gondoltam, ezt a problémát már rég megoldottam. Először is elhatároztam, hogy egy leánygyermeket veszek magamhoz. Egy kislány rendszerint engedelmesebb, nem olyan rakoncátlan, mint egy fiú s így remélhetőleg kevesebb baj lesz vele. Aztán meg nem is magam fogok bajlódni vele, hanem veszek melléje egy gyermeklányt. Erre az állásra manapság már intelligens, jól nevelt, sőt úrilányok is elmennek. Már szerződtettem is egyet. Marikának hívják...

— Marikának? — csodálkozott el a furcsa néven Mr. Mortimer.

— Igen. — magyarázta Cleo, — magyar származású fiatal lány. Nemrég vándorolt ide Amerikába a nővéréhez, de a nővére elhunyt s ő egyedül maradt...

— Szóval Marika is árva — állapította meg Mr. Mortimer.

— Igen — nevetett cinikusan Cleo nagy füst-felhőt gyűjtve össze a szájában a hosszúszárú cigarettaszípkából, — a ház tele lesz árvákkal. Amint látja, stílszerűen dolgozom, a kis árva mellé egy nagy árvát veszek. Egyébként előre bejelentem, nehogy szemet vessen Marikára, mert nem szép. Jelentéktelen, jámbor lélek, ápolónőnek készül, de nincs pénze, hogy elvégezze a tanfolyamot, hát nappal nálam fog majd dolgozni és néha, esténként megy el az előadásokra...

— Ez már nem tartozik a tárgyhoz — állapította meg ügyvédi szabatossággal Mr. Mortimer és felállt az íróasztal mellől, — szóval mikor kísérjem el az árvaházba?

— Holnap délután, kedves barátom.

Ilyen előzmények után jelent meg Cleo és Mr. Mortimer az árvaházban, ahol Aunt Marta csakhamar elébük vezette Margyt.

Aunt Marta szokatlanul nyájas arcot mutatott, valószínűleg afölötti örömeiben, hogy megszabadul végre a kis bajkeverőtől.

Ekkor történt, hogy Margy nagy kék szemével felnézett Cleo arcába és csalódottan állapította meg, hogy ez a hölgy se lehet igazi mama, mert nem látszik a szemében az 1. szelídség és jóság, ami az ő szegény, drága mamuskája szeméből sugárzott...

De Cleo lehajolt, megfogta Margy kezét és azt mondta:

— Rendben van, elvisszük a kicsikét...

Hamilton felkeresett egy ügyvédet, akit még a jobb napokból ismert. Az ügyvéd nagyon tisztelte a művészeket s így Hamilton számíthatott rá, hogy semmit sem kér a tanácsért és hogy elvállalja későbbi fizetés reményében is az ügyet.

Valóban, az ügyvéd kitörő örömmel fogadta Oscar Hamiltont s meghallgatta a történetét, mely arról szólt, hogy Margyt elszakították tőle a hatóságok, elvitték az árvaházba, ahol meg is látogatta, de az árvaház nem akarja neki visszaadni.

— Igen, igen... — bólongatott az ügyvéd, — az árvaszék ugyanis előbb vizsgálat alá veszi, hogy az apa morálisan és anyagilag alkalmas-e arra, hogy a gyermekét felnevelje...? És attól félek, hogy az ön esetében... a döntés nem lesz kedvező... önre nézve.

Hamilton követte az ügyvéd pillantását és végignézett önmagán. És hirtelen, mintha idegen szemmel — az ügyvéd szemével — látta volna magát! Bizony szomorúan nézett ki. Le volt rongyolódva, nem csalhatta többé a világot. Azt az előkelőséget, ami az ingyenvacsorákat eredményező trükkhöz kellett, már úgysem tudta volna kifejtetni, még ha Margy az oldala mellett lett volna is.

A züllésnek arrá a fokára jutott, mikor már maga sem titkolhatta többé önmaga előtt. Be kellett vallani önmagának, szembe kellett nézni a ténnyel, hogy elzüllött. Talán még nem véglegesen, de még néhány lépés, még egy kis csúszás és lent lesz a kanálisban...

Zavartan dörzsölgette az állát, amelyen három

napos sörte feketéllett. Az utolsó napok izgalmait úgy megviselték, hogy elfelejtett borotválkozni. Ellenben ivott. Hogy elfelejtse bánatát, melyet a kislánya elvesztése fölött érzett. Mert sajnálta Margyt, rettentően hiányzott neki, csak most érezte, hogy mit jelentett a kis haszontalan az életében. Ha még egyszer visszakaphatná...

— Persze, persze — bólogatott —, nem vagyok megfelelő az apaszerepre...!

— Nézze, kérem... — igyekezett vigasztalni az ügyvéd —, be kell látnia... hogy így jobb... a kislány érdekében is...

— Belátom — vágta el érdesen a vigasztaló szavakat Hamilton —, belátom, hogy egyelőre nem tehetek semmit. De jöhet valami fordulat. Mi történnék, ha szerepet kapnék, ha kiderülne, hogy még nincs vége a karrieremnek, ha újra sikerem lenne?

— Mi történnék.... — folytatta lázasan viharzó hangon — ha összeszorítanám az öklömet, elkezdenék felfelé haladni és újra feljutnék a csúcsra? Ha újra sztár lennék? Akkor se adnák ide a gyermekemet? Akkor se lennék méltó arra, hogy a kislányom fölneveljem...?

— Pardon... bocsánat.... — mondta az ügyvéd —, ne vegye rossznéven, de ez egészen más eset...

— Hát erről a másik esetről van szó — kiáltotta Hamilton kipirult arccal. — Nem tudom, hogy sikerül-e még egyszer meghódítanom a közönséget... mert kérdés, hogy lesz-e alkalmam hozzá... de azt tudom, hogy dolgozni fogok és

szerzek annyit, hogy anyagilag felelős lehessenek a lányoméért... hogy fölnevelhessem a kisgyermekem! Ha nincs nagy szerep, majd lesz kis szerep! De annyit még fogok keresni, hogy eltarthassam magam és a kislányomat! És akkor majd jelentkezem újról Aláoszolgája...

Az ügyvéd fel akart kelni, hogy megszorítsa Hamilton kezét. De ekkor Hamilton már sarkonfordult és már nem is volt a szobában. És becsapta maga mögött az ajtót, olyan energikusan, hogy majdnem kitört az üvegje...

Hamiltonban forrt valami, ami hajtotta, mint a finom, robbanó benzingáz a versenyautót. Sietett, szaladt, ment egyenesen a Broadwayra és befordult egy irodaépületbe, mely tele volt színházi ügynökségekkel.

Hiszen volt ő itt máskor is, de most olyan elhatározással lépett be a liftbe, mint még soha.

Nemsokára megállt Mike, a Morisson Színházi ügynökség vezetője előtt.

— Nézze Mike... — mondta neki, — maga a multkor azt ajánlotta, hogy vállaljak el egy filmben egy statisztaszerepet...

— Egy kis szerepet — javította ki Mike, — egy meglehetősen kis szerepet... amiben pár szava lenne... de maga visszautasított!

— Nézze Mike, ne finomkodjunk! Nemcsak hogy visszautasítottam, hanem majdnem inzultáltam magát. Most azonban elfogadom!

— Elfogadja? — ugrott fel Mike, — hát ez derék! Csakhogy megjött az eszel Higgye el, hogy igaz, amit a multkor mondtam: főleg azért

akarom magával eljátszani ezt a kis szerepet, hogy egy filmpróbát vegyünk magáról. Ha külön akarnék magáról filmpróbát venni, az sok pénzbe kerülne s arra nem tudnám rávenni a filmproducereket. Megvallom, úgy beszélnek magáról, mint letört nagyságról... De ha egyszer van egy jól sikerült próbánk, akkor megnyílik az út Hollywood felé...

— Köszönöm, Mike — nyujtotta a kezét Hamilton, — de most nem erről van szó. Egyelőre csak arról van szó, hogy dolgozni akarok és kenyeret keresni...

4.

— Azért szeretlek, mert épp olyan vagy, mint a drága mamám volt...

Ezt a szerelmi vallomást Margy suttogta Marika fülébe a szűk kis szoba homályában, ahová mindig beszökött hozzá. Szeretett itt lenni ebben a lépcsőház fölötti kis szobában, mely olyan keskeny volt, hogy egy ágyon kívül alig fért el benne valami. Mi sem természetesebb, hogy ezt a lehetetlenül kis szobát Marika kapta lakóhelyül.

De Margy nem törődött vele, hogy kicsi-e a szoba, vagy nagy, ő boldog volt, ha beszökhett ide Marikához. Mindez azért volt, mert fölfedezte, hogy Marika nagy, barna szemében ugyanaz a szelídség és szeretet tükrödzik, mint ami a mama szemeiből sugárzott, sőt valahogy a mosolygása is olyan kimondhatatlanul édes, mint a mamáé volt.

Természetesen mindezt nem ilyen pontosan és tudatosan gondolta el Margy, inkább csak érezte, viszont az érzés mögött tévedhetetlen gyermeki ösztön működött.

Margy és Marika tehát rövidesen elválhatatlannok lettek, vagyis Marika, mint nevelőnő, fényesen bevált.

Ellenben Margy maga nem vált be.

Két hónapja volt már Cleo néninél, de minden unszolás dacára sem nevezte Cleo mamának, hanem következetesen néninek szólította. Margy szelíd volt, mint a kezes bárány, ha Marikával volt egyedül, ellenben egyszerre, mintha az ördög bujt volna belé, amint Cleo jelenlétét érezte. Engedetlen, dacos lett, éppen az ellenkezőjét tette, mint amit mondtak neki és olyan rakoncátlan kölyökké vált, hogy rosszaságban túltett nem is egy, de hat fiún!

Cleo pedig, aki éppen ezért választott kisleányt, mert azt remélte, hogy kevesebb baj lesz vele, mint egy fiúval, hideg szigorúság mögé rejtette az ingerültségét.

De semmiféle methodikus szigorúság, semmiféle büntetés nem használt.

Cleo eleintén festeni próbálta a kisleányt, de Margy, mint modell, mingyárt megbukott. Kiderült, hogy olyan nyugtalan, mint a higany és hogy egy percig sem marad az arca egyforma kifejezésű.

Az első ülés félóra hosszat tartott és valóságos tortura volt, úgy a művésznő, mint modellje részére.

Az ülés végén Margy elcsendesedett, de Cleo nem soká örülhetett ennek a fordulatnak, mert a következő pillanatban a kislány feje előrebillent, a teste előredült és majdnem lefordult a pódiumról.

Az történt, hogy Margy az unalmas pózolás alatt szépen elaludt.

Ettől kezdve még nagyobbá fejlődött az ellenszenv a művésznő és modellje között. Cleo többször is próbálkozott, hogy lefesse, de Margy látára rögtön olyan ideges lett, hogy a képek sehogyse sikerültek. Legalább is Cleo nem volt megelégedve velük és egymásután tépte szét a vázlatokat és mázolta át az elkezdett portrékat...

Végül is csak úgy lehetett Margyt modellként felhasználni, hogy Marikának bent kellett lenni a műteremben, amíg a művésznő a kislányt festette. Akkor Marika kérő és szelid pillantásainak hatása alatt Margy nyugodtan maradt pár percig.

— Nos, hogy van megelégedve az árváival? — kérdezte a művésznő volt férje, Mr. Mortimer, mikor néhány nap múlva feljött látogatóba.

— Tömérdék baj van velük — idegeskedett Cleo, — csak árvákkal ne kezdjen az ember!

— Pedig nagyon helyes a kislány — vélekedett Mr. Mortimer.

— Persze a nagyobbik kislányt gondolja — jegyezte meg epésen Cleo.

— Hát igenis, ha tudni akarja. Marika ugyan nem olyan csillogó szépség, mint maga, de van benne valami különös báj...

— Beszéljen halkabban — szólt rá a férfinő

Cleo, annak dacára, hogy Margy és Marika nem voltak a materenben, hanem a másik szobában játszottak és különben is a beszélgetés franciául folyt, nehogy az érdekeltek tudomást szerezzenek róla.

De mit lehet tudni? A gyerekeknek olyan furcsa ösztönük van, hogy megértik, akármilyen nyelven is beszélnek róluk.

— Sejtettem — fordult a férfi felé Cleo egyre jobban forrva a bosszúságtól, — hogy tulajdonképpen Marikának... pfuj, egy cselédnek szól a látogatása... Pedig előre figyelmeztettem, hogy ne vessen szemet rá...

— De Cleo maga téved...!

— Nem tévedek — fortyant ki a forrpontra hevült idegesség, irigység és méltatlankodás Cleóból, — nem tévedek és ilyesmit nem tűrök, érti? Legyen szíves és hagyja el a házamat!

— Rendben van... — vette a kalapját Mr. Mortimer, — majd eljön maga hozzám, ha megint szüksége lesz rám...

Azzal Mr. Mortimer kiment a másik szobába, ahol még megsimogatta Margy fejét és kezét fogott Marikával.

— Ha valamire szüksége lesz... — mondta neki barátságosan, — ha bármiben segítségére lehetek, kérem, forduljon bizalommal hozzám. Természetesen pusztán barátságból mondom ezt, minden hátsó gondolat nélkül. Rendben van?

— Igen... és nagyon köszönöm... — rebegte Marika.

Többet nem beszélhettek, mert Cleo már ott állt a hátuk mögött és Mr. Mortimer sietve távozott...

★

— Na látja — mondta Mike, a színházi ügynök Hamiltonnak, — úgy mondtam, hogy érdemes lesz eljátszani a filmen azt a kis szerepet... Az igazi színész akkor is kitűnik, ha csak három szót mond. Ma délelőtt, a házi vetítésen feltűnt az a kis epizód mindenkinek. A producernek is...

— Nos és? — mosolygott Hamilton rezignálisan, — mit jelent az? Hogy legközelebb három szó helyett hat szavas szerepet kapok?

— Dehogy — mondta Mike, — azt jelenti, hogy maga esetleg, ha egy kis szerencséje van, elérkezett életének legragyogóbb állomásához. Ugyanis most már elárulhatom, a filmtársaság azzal a tervvel foglalkozik, hogy filmre viszik a «Sas útját». Eddig nem hozakodhattam elő magával, de a mostani film-bemutakozás után már bátran ajánlhatom, hogy adják a főszerepet annak, aki a színpadon is sikerre vitte...

★

— Azt hiszem, ez a kölyök készakarva csinálja ezeket — kiáltotta Cleo.

A felháborodástól sápadtan vizsgálta ruháját, amelynek fehér selymén néhány gyümölcsnedvtől eredő folt éktelenkedett. Az történt ugyanis, hogy Margv a kelleténél energikusabban nyomta bele a kanálát a grapefruit zamatos belébe,

mire az természetesen viharosan felfröccsent, Marika felugrott, asztalkendővel a kezében, hogy gyorssegélyt alkalmazzon és megmentse az elcsúfított selyemblúzt.

— Hagyja — sziszegte Cleo, — ezt ma este már úgysem viselhetem. Mondom, hogy ez a kölyök készakarva...

— Dehogy... dehogy... — próbálta védeni Marika a védencét, — ez csak véletlen lehet...

Bűnbánó arcot csinált, mintha ő lenne a hibás. Margy is bűnbánó arcot vágott, de Marika látta, hogy a kislány szemében megvillan valami huncut csillogás. Azt mutatta ez a fény, hogy Margy, ha nem is szándékosan csinálta a kárt, nem is nagyon sajnálkozik miatta.

És ez arra indította Marikát, hogy amig lehajolt Cleo szoknyáját tisztogatni, felnézzen Margyra és észrevegye, hogy Margy — minden látszólagos bűnbánata mellett is — titokban kuncog. Marika nem tehetett róla, az asztal alatt ő is elmosolyodott...

De elment a kedve, mikor Cleo újra megszólalt:

— Az lesz a vége, Margy, hogy visszaküldlek az árvaházba...

Margy nem felelt semmit, csak durcás arcot vágott. Úgy tűnt fel neki, hogy ugyanazt a bántó hideg fényt látja Cleo szemében, mint ami Aunt Marta szemében csillogott, mikor valamelyik kis növendékét bezárással és koplaltatással fenyegette. És Margy durcásan olyasvalamit érzett, hogy nem nagy különbség, melyiket kell túrní: Cleo nénit, vagy Aunt Marta rigolyait...

Marika azonban egész belesápadt a fenyegetésbe. A szívébe hirtelen rémült, hasogató fájdalom nyilalt meg arra a gondolatra, hogy el kell szakadnia Margytól, hogy ezt a drága, eleven kis játékot, amelyet úgy megszerelt, egyszer csak durván és kegyetlenül elszakítják tőle, letépik a kebléről...

Úgy érezte, hogy Margy szeretete kötelességet ró rá, hogy nem válhat el többé tőle, hogy a válásba nem szabad, nem lehet, nem tud beleszügyodni...

Szerencsére, Cleo egyelőre csak fenyegetődött.

Ez a fenyegetés azonban egyre gyakrabban megismétlődött, míg végül egyszer — három hónap múlva — egész komolyan is elhangzott Cleo ajkáról.

Úgy történt a dolog, hogy egy este Marikának el kellett menni ama bizonyos ápolónői tanfolyam előadására. Cleo is elment valahová s így Margy egyedül maradt otthon.

Ezt a rég várt alkalmat Margy arra használta fel, hogy végre kiszórakozza magát. Hogy miként? Lehet-e nagyobb szórakozást elképzelni, mint színházat játszani? Folyton csak erre vágyott. (Ne felejtjük el, hogy Margy papája színész volt s így színészwér csörgedezett Margy ereiben is.)

Margy tehát összezsúfolta az összes gyerekeket a házban, behívta a lakásba, leültette őket, aztán megjelent előttük Cleo ruhájában. Felvette Cleo kalmárját s abban illegett, billegett fel és alá és egy dalt énekelt, amit hallásból lesett el...

Mikor Cleo hazajött és meglepte őket, Margy éppen Cleo hosszúszerű cigarettaszípkáját forgatta az ujjai között s meglepően jól utánozta önnagysága affektálását.

— Most aztán elég volt! — robbant ki Cleoból.
— Holnap mész vissza az árvaházba...

Ez most már nem volt üres fenyegetés. Mire Marika hazaérkezett a tanfolyamról, már minden el is volt intézve. Cleo telefonált az árvaházba, ahonnan azt válaszolták, hogy rendben van, holnap küldje vissza Margyt...

— Holnap visszaviszed Margyt az árvaházba!
— adta ki Cleo a parancsot Marikának.

Marika arca elfehéredett. Az első percben nem is tudott válaszolni, mikor a kegyetlen ítélet meghallotta, de aztán fellázadt.

— Nem viszem — jelentette ki remegő hangon.

— Mit beszélsz? Megbolondultál? És mért nem?

— Mert az bűn... az kegyetlenség... ezt a szegény kis árvát oda visszaküldeni... mi lesz ott vele, mi lesz belőle?

— No nézd! Érdekes! Szóval, én köteles vagyok eltartani! És ha nincs kedvem a hálátlan poronttyal tovább kínlódní?...

— Akkor én... — mondta Marika elszántan,
— én fogok gondoskodni róla!

— Ah úgy! Nagyszerű! És miből, ha szabad kérdenem?

— Nem tudom, de majd csak találok valamit. Dolgozni fogok, akármit, de dolgozni fogok mindkettőnkért.

— Gyönyörű, — mondta gúnyosan és hidegen Cleo — de nem hiszem, hogy az árvaszék ebbe beleegyezzék. Én semmiesetre sem ajándékozhatom neked Margyt, mert az árvabáztól kaptam és oda kell visszaküldenem. Természetesen, ezzel együtt a te állásod is megszűnik, Marika. Holnaptól kezdve fel is út, le is út. Annál is inkább, mert megtagadtad a parancsom teljesítését és feleseltél. De nem baj, Margyt holnap visszaviszi Rose, a mindenes és megszabadulok egyszerre mindkettőtöktől...

— Ne sírj — suttogta Margy, mialatt a sötétben odakúszott Marika ágyába és a nyaka köré fonta a karjait, — ne sírj...

— Holnap visszavisznek az árvaházba, Margykám — sóhajtott Marika elkeseredve — és soha se látjuk egymást többé...

— Dehogy nem, dehogy nem...

Kettejük közül Margy volt a nyugodtabb, a bizakodóbb. Addig vigasztalta Marikát, addig suttogott a fülébe, míg a lány megvigasztalódott.

— Tudod, hol vannak a romok a Central Park-ban... — súgta Margy.

— Igen... szóval, ott a várromnál...

És soká suttogtak még az éjszakában.

Másnap Cleo meg volt lepve attól az engedelmességtől, amellyel Margy elkészönt s elindult a tenyerestalpas Rose-al az árvaházba.

Marika utánuk nézett, sóhajtott, aztán megindult kis szobája felé.

— Megyek én is pakkolni!

Hamar elkészült a pakkolással. Hiszen mindössze egy közepes nagyságú táskája volt, amiben nagyrészt fehérneműek, ruhák voltak. Cleo érzéktelenül, hidegen búcsúzott tőle:

— Sok szerencsét. Good bye!

És a következő pillanatban már Marika is kint volt a házból.

Ugyanekkor a fenyérestalpas Rose a Grand Central közepén állt kétségbeesve és tanácstalanul. Körülötte az emberek ezrei rohantak tova a földalatti folyosókon, ahogy a különböző irányokból érkező hosszú, földalatti kocsisorok újabb és újabb emberhullámokat öntöttek ki magukból.

Rose ott állt egyedül és nem tudta, hogy mit csináljon?

Az történt ugyanis, hogy a Grand Central állomáson át kellett szállniok és Rose, szegény, azt se tudta, hogyan, de Margy egyszerre csak eltűnt mellőle a tömegben...

Rose hiába nézelődött szerteszét, nem látta a kislányt sehol. De nem mert elmozdulni a helyéről, mert azt hitte, hogy Margy megpróbál visszatérni hozzá és kétségbe lesz esve, ha nem látja őt azon a helyen, ahol elvesztették egymást...

Margynak azonban esze ágában sem volt visszatérni a jámbor Rose-hoz, hiszen nem azért szökött meg tőle. Ekkor már vígan futkározott a Central Parkban, élvezte az arany szabadságot és ugrándozva haladt a várrom felé...

Marika már ott volt a várromnál. Az útításkáján ült az egyik alacsony, csonkán meredező várfal tövében és aggódva várakozott. Nem hitte, hogy Margy el fog jönni, hogy el tud szökni, ahogy ígérte. Eh, Margy csak vigasztalni akarta, azért találta ki azt a gyermekes mesét, hogy még a rendőrök kezéből is meg tud szökni, csak hogy őt vigasztaljal Persze, szegény, csacska gyermek talán már az árvaházban is van...

De Marika, úgy látszik, még mindig nem ismerte Margyt.

Mert a következő pillanatban valaki hátulról a nyakába ugrott és befogta a szemét.

— Halló!

Persze, hogy Margy volt.

Estig örültek egymásnak. Kacagtak és játszottak, mint két kis gyermek. Este azonban mindketten éhesek lettek. Lakásról is kellett gondoskodni. És kiderült, hogy Marikának nincs pénze.

Cleo ugyanis nem adta ki a fizetését, azzal a kifogással, hogy jöjjön el érte holnap. Vagy ha nem ér rá holnap, akkor jöjjön el elsején. A felmondási szabályok szerint addig úgyis ott kellene maradni...

Marika nem tehetett semmit, nem állhatott oda vitatkozni, mert az járt a fejében, hogy Margyval kell találkozni a várromnál. És most itt álltak mindketten vacsora, lakás és pénz nélkül...

Ami a vacsorát illeti, az még nem lett volna nagy probléma, mert Margy felajánlotta Marikának, hogy menjen csak be vele valamelyiké

előkelő vendéglőbe és egyenek, amit csak akarnak, nem lesz belőle semmi baj. És elkezdte Marikát tanítani a trükkre...

Marika elszörnyedve hallgatta, aztán szelíden megmagyarázta:

— Ezt nem szabad csinálni, Margy... Ez csalás! A csalás pedig bűn... Ezt nem szabad mondani se, nem akarom hallani sem többet...

De még a vacsoránál is nagyobb probléma volt a lakás. Marika addig törte a fejét, míg végre eszébe jutott Mr. Mortimer, aki egyszer azzal biztatta, hogy csak forduljon hozzá, ha szüksége lesz valamire...

Marika gyorsan kikereste a noteszából Mr. Mortimer címét és félóra múlva már ott volt Margyval együtt.

Szerencsére Mr. Mortimer nem bizonyult báránybőrbe bujt farkasnak, hanem csakugyan olyan emberszerető, jó lélek volt, amilyennek mutatta magát.

Meghallgatta Marikát, aztán azt mondta:

— Egy ismerősömnek «rooming house» van, ahol mindig akad kiadó szoba. Adok hozzá egy levelet s ott kapnak maid lakást és ellátást, amíg valami munkához jut Marika, hogy meg tudja fizetni. Addig is... hogy legyen valami kis zsebnénze...

És elővett tíz dollárt.

— Köszönöm — nyúlt el Marika a füle tövéig, — de nem fogadhatom el...

— Tegye csak el!

Marika azonban megmakacsodva, szégyenlősen

rázta a fejét. Mr. Mortimer végre is Margy felé nyújtotta:

— Hát vedd el te, kislányom!

Margy habozás nélkül átvette s miközben betette kis retikülijébe, fölényesen mondta Marikának:

— Csacsii! Nem tudod, hogy a pénzt mindig el kell fogadni? ...

✱

Nemsokára már ott voltak a «rooming house»-ban. Végre fedél alá kerültek, kaptak egy bútorozott szobát, amely nem volt ugyan valami fényes, de számukra mégis békés mennyországot jelentett: itt nem fenyegette a nyugalmaikat sem Aunt Marta, sem Cleo néni felcsattanó szava ...

Lefeküdtek és pár perc múlva már kimerülten, édesen aludtak mindketten.

5.

A csengő másodszor is megberrent és kitaróan, még hosszabban, mint az előbb, hasított bele a műterem csendjébe.

Cleo először nem is figyelt rá, de most bosszankodva felállt.

— Persze — jutott eszébe, — Marika nincs már a háznál és Rose is elment a gyerekekkel. Szóval mehetek magam ajtót nyitni! Ugyan ki az ördög lehet? Biztos valami ügynök ...

— Persze, hogy ügynök — állapította meg magában, mikor az ajtó előtt álló, jól öltözött

fiatalember alakját meglátta az üvegen keresztül.

De amint kinyitotta az ajtót és közelről látta maga előtt a gentlemant, hirtelen megváltoztatta a nézetét. Nem, ez mégsem lehet ügynök. Ahhoz mégis túljól van öltözve, túlságosan finom elegancia ragyog le a ruháiról, egész megjelenéséről...

Aztán van valami az arcában is, ami az átlag fölé emeli. Olyan ismerős ez a hosszú arc, ezek a vonások! Mintha egy híres arc lenne, amely sokszor jelenik meg a nyilvánosság előtt. Hol is láthatta legutóbb? Az újságok képes mellékletén, vagy? ... Igen, a moziban! Persze, hiszen ez egy mozicsillag, az a híres mozisztárs, aki valamikor színpadi sztár volt, aztán hosszú időre eltűnt, míg most újra felragyogott egy hatalmas film, a „Sas Útja” főszerepében. Óriási sikere van a filmnek! Igen, ő az, személyesen... Mi is a neve...?

— Oscar Hamilton — mutatkozott be az ajtóban álló gentleman.

— Igen, igen — rohant fel a vér Cleo arcába a váratlan örömtől és meglepetéstől, — rögtön megismertem önt! Ugyanis láttam a «Sas Útját»... Minek köszönhetem a szerencsét? Dehát ne is tessék megmondani. Majd bent! Méltóztassék befáradni!

Hamilton nem kérte magát, hanem bement a szalonba, körülnézett, mintha keresne valakit, aztán csalódott arccal letette a kalapját a kesztyűjét és kurtán mondta:

— A lányomért jöttem! Margyért! Az árvaház-
tól ugyanis azt az információt kaptam, hogy
ideiglenesen kiadták önnek...

— Oh!... Margyt?... Igen, hogyne...

Cleo az első pillanatban csak dadogni tudott.
A gondolatok zúgva, mint a viharos tenger bul-
lámai, borították el az agyát. Hát Oscar Hamil-
ton az anja Margynak?... Csakugyan lehetsé-
ges, hiszen olvasta egy mozimagazinban, hogy
Hamilton özvegy ember... Oh, ha ezt tudta
volna, ha erre előbb gondolt volna! És ő vissza-
küldte Margyt az árvaházba! Éppen most! De
talán még nincs késő, egy kis ügyességgel még
meg lehet menteni a helyzetet... Mindenesetre
nyájas arcot kell csinálni. Meg kell kedveltetnie
magát Hamiltonnal, nemcsak mert szép férfi,
akit körülrajonganak a nők, hanem mert híres
és gazdag ember, filmsztár, akinek az ismeret-
sége is szerencsét jelenthet a számára... Hát
még ha meg lehetne fogni férjnek!

Cleo arra hirtelen átszellemült mosollyal fény-
lett fel.

— Oh, Margy! — lehelte áradozva, — drága
kis szentem! Olyan édes, mint egy imádnivaló
kis angyal!

Hamilton boldogan elmosolyodott s az arcán
látszott, hogy ugyanúgy vélekedik.

— Igen, igen... Margy egy angyal! De hol
van?

— E pillanatban nincs itt — magyarázta Cleo
ővatosan, — ugyanis... elküldtem a cselédlány-
nyal sétálni.

Nagyot nyelt, de aztán simán folytatta, mert már megszületett az agyában a megváltó ötlet.

— De tudom, hogy hova mentek. Visszahívhatom őket. Telefonálhatok egy ismerős helyre, hogy küldjék vissza őket...

— Köszönöm... igazán nagyon kedves — mondta Hamilton, — akkor megvárom... ha megengedik!

— Természetesen. Kérem, foglaljon helyet... tessék!...

Hamilton leült. Cleo pedig bement a másik szobába, mert ott volt a telefon. Nem telefonált rögtön, hanem előbb még egy szobával tovább vitte a telefont, nehogy áthallatszék, amit beszél.

Az árvaházat hívta.

Szerencséje volt, Aunt Martát kapta a telefonhoz, akivel már ismerték egymást. Sőt valahogy rokonszenveztek is egymással.

— Drágám — csicsergett Cleo a telefonba, — egy órával ezelőtt odaküldtem Margyt a cseléd-lányommal... Ugyanis rosszkodott a kicsike s meg akartam ijeszteni azzal, hogy visszaküldöm! De szó sincs róla, hogy újra az intézetet akarnám terhelni vele. Sokkal jobban imádom a kicsikét, semhogy meg tudnék válni tőle. Azt hiszem, elég volt már a büntetésből, legyen szíves és küldje vissza! Feltéve, hogy már jelentkezett...

— Nem — hallatszott Aunt Marta energikus, férfias hangja, — még nem érkezett ide!

— Nem? Oh, annál jobb! Akkor, amint megérkeznek, azonnal irányítsa őket vissza! Ugy-e,

megteszi, Aunt Mária? Köszönöm. Őszintén szólva, alig várom már, hogy az édes kis jószágot újra a keblemre öleljem...

Cleo elégedetten tette le a telefont és visszament Hamiltonhoz.

— Rövidesen itt lesz a kislány — jelentette. Ettől Hamilton is felvidámult.

— Oh, a drágáml... — sóhajtott a restelkedő elérzékenyüléssel.

Cleo most már biztos volt a dolgában. Ezt az embert meg lehet fogni. Ennek egy húr van a szívében s aki ezen az egy húron játszani tud, az elnyerheti az egész embert. Ez az ember imádja a lányát s ezen keresztül lehet legkönnyebben a szívéhez férközni...

Cleo nem is habozott, hanem rögtön munkába vette. Margyról kezdett beszélni, arról, hogy mennyire imádja a kislányt!

— Búbajos gyerek — mondta érzéssel teli hangon, — nem csodálhatja, hogy úgy megszerettem. Igazán nem tudom, hogy leszek el majd nélküle. Őszintén szólva, az ön megjelenése, Mr. Hamilton, fájdalmas érzéseket kavart bennem. Nem tudom, hogyan bírom ki, ha a gyermekemtől el kell szakadnom...

— No, no... — mondta Hamilton meghatótan, mert látta, hogy a hölgy sírni készül.

Cleo érezte, hogy eltalálta a hangot, amellyel Hamilton szívéhez lehet férközni. Rövid idő alatt szinte teljesen meghódította. Hiába. Cleo értett a férfiakhoz és Hamilton is csak férfi volt.

Csak az tette kellemetlenné a helyzetet, hogy

Rose még mindig nem érkezett meg Margyval. Pedig azóta már el kellett hogy ériék az árva-házat, ahonnan visszairányították őket. Hol az ördögbe késhetnek?

Cleo ideges lett, amit alig bírt leplezni. Hamiltonon is látszott, hogy egyre idegesebbé teszi a várakozás. Ő azonban, úgylátszik, jobb színész volt, mint Cleo és több önuralommal leplezte belső izgatottságát. Vagy talán Cleo varázsa hatott rá annyira, hogy nyugodtabban várta Margy visszatérését?

Végre, végre csöngetés hallatszott! Ezek ők!

Cleo kisietett és ajtót nyitott. Valóban Rose jött vissza, de — Margy nélkül.

— Hol hagyta a gyermeket?

— Elveszett — nyögte Rose, — a Grand Centralnál hirtelen eltűnt...

A következő pillanatban félelmetes csattanás hallatszott. Cleo tenyere csattant el Rose arcán. Amerikában igazán nem szokás a cselédeket pofozni, de Cleo tenyeréből az elképedés, a döbbenet és a harag forró hulláma valósággal kicsalta ezt a vil'ámló és hatalmas pofont.

Az ütésnek olyan megrázó hatása volt, hogy Rose nekidült föle a falnak és elkezdett sírni.

— Igazán nem tehetek róla, tessék elhinni...
De a kislány...

Maga is elámult attól, ami hirtelen eszébe jutott, úgy, hogy még hangosabb sírással jött ki belőle:

— De a kislány... elszökött tőlem...

— Ne bőgjön... — sziszegte Cleo és betusz-

kolta a konyhába. Aztán sebesen rendbehozta magát és gyorsan átgondolta a helyzetet. Igen, a kis bestia megszökött ettől a macska cselédétől. De aligha egyedül. Sokkal valószínűbb, hogy az a másik lány, aki szintén eltávozott a háztól, segített neki a szökésben. Milyen jó, hogy nem adta ki Marika fizetését. Ha holnap jelentkezik érte a lány, akkor kivallathatja. Ha pedig nem jelentkezik korán reggel, akkor biztos, hogy része van a kislány szökésében. Hiszen meg is mondta, hogy magához fogja venni! De miből fogja eltartani? Hová mehetett a gyermekkel, hol keresse őket?

— Felmegyek Mortimerhez — villant át Cleo agyán, — nincs kizárva, hogy ő is tud valamit a dologról. Őt ugyan nem a kislány, hanem a nagybacska lány érdeklíti Persze, hiszen a saját fülemmel hallottam, mikor azt mondta a lánynak, hogy csak forduljon hozzá, ha szüksége van valamire...

— Holnap délelőtt elintézem az egészet — határozta el magát harciasan, — délre a kezeim között lesz a gyerek... és megkapom helyette az apját...

Rendbehozta az arcát és már újra mosolygott, amikor bement a várakozó Hamiltonhoz.

— Sajnos, nem ők jöttek meg — mondta nyájasan, — úgy látszik, nem adták át nekik a telefonüzenetet s így kissé tovább maradnak a sétán. Azt ajánlanám, Mr. Hamilton, hogy most ne várakozzék tovább. Ön az előbb említette, hogy repülőgépen jött Hollywoodból s így elkép-

zelem, hogy milyen fáradt. Menjen nyugodtan haza és pihenje ki magát. Holnap délre elviszem önhöz a kislányt. Addig előkészítem Margyt a nagy öröme, hogy megjött az édesapja.

Hamilton habozott kicsit, aztán meggondolta a dolgot.

— Rendben van. A Barbizon-Plazában szálltam meg. De szeretném, ha ön személyesen hozná el Margyt...

— Természetesen — mosolygott Cleo, — nem is bíznám másképp...

— Akkor hát legyen szerencsém lőncsrel!

Cleo korán reggel felkészült a nagy csatára. Kikészítette magát, aztán reggel kilenckor már lement a ház elé, taxiba ült és elhajtatott Mortimer lakására.

Egyenesen nekitámadt.

— Mit csinált maga azzal a lánnyal és azzal a gyerekekkel?

— Miféle lánnyal? És miféle gyerekekkel? — adta Mr. Mortimer az ártatlant.

Sajnálta úgy Marikát, mint Margyt s tudta, hogy ha elárulja a címüket, akkor ez a bűsz asszony rohan egyenesen utánuk.

De Cleoval nem lehetett olyan könnyen végezni.

— Ne tettesse magát — rivalt rá Mortimerre. — Maga nem tudja, hogy mibe ártotta be magát! Hogy mi lesz ebből? Milyen országos botrány!

... És elmondta, hogy megjelent nála az apa, aki híres ember és követeli a gyermekét. Ha tehát Mortimer tudja a címet, ahová a lány a gyermekkel rejtőzött és nem adja ki, akkor ez annyi, hogy részese egy gyermekrablási manővernek. Minden ujság meg fogja írni s ha nem is lehet Mortimerre a vádat egészen rábizonyítani, az ügyvédi kamara biztosan ki fogja tessekkelni majd tagjai közül a botrány miatt.

Mortimer homlokán izzadtságcseppek kezdtek gyöngyözni. Cleo észrevette a hatást. Mindjg rá tudta kényszeríteni az akaratát a férjére, most is valósággal belehipnotizálta a rémületet.

Mortimer sajnálta Marikát és Margyt is, de a következményektől való rettegés elárultatta vele a menekültek címét. Bánatosan kinyögte:

— Columbus Avenue 864.

Cleo nem vesztegetett rá több időt, hanem már rohant is ki az irodából, a ház előtt visszaugrott a várakozó taxiba, amely száguldva vitte a jelzett címre.

Ugyanakkor azonban egy másik kocsi is megindult Cleo taxija után. Ebben a másik kocsiban Hamilton ült.

Hamilton ugyanis csak látszólag volt olyan nyugodt tegnap. Rögtön gyanut fogott, amint Cleo húzta-halasztotta az időt, csak nem akarta elárulni magát a ravasz asszony előtt. Gyanúja még jobban megerősödött, amikor Cleo másnapra halasztotta Margy elővezetését. Hamilton nem tudta ugyan, hogy mire megy ki a látszma, de érezte, hogy valami bűnös szándék lappang

mögötte. Talán el akarják rabolni tőle Margyt, hogy váltságdíjat csikarjanak ki érte? Lehetséges. Ez a hírnév és gazdagság átkai...

Ezért egyezett bele Hamilton látszólag mindenbe, amit Cleo mondott tegnap, de már akkor elhatározta, hogy holnaptól kezdve figyelni fogja.

— Meg kell tudnom, hogy mi van az egész huza-vona mögött — gondolta magában, — így leghamarább jutok Margy nyomára...

Tehát odaállt korán reggel kis, csukott sportautójával a ház elé és leste Cleot. Önagysága nemsokára meg is jelent és beszállt egy taxiba. Hamilton követte. Utána ment Mortimer lakása elé, most pedig követte a Columbus Avenue 846 felé.

Hamilton természetesen nem tudta, hogy most Margy búvóhelye felé közelednek, csak sejtette, hogy az egész hajsza Margy miatt történik.

A taxi megállt egy ház előtt s egy sarokkal távolabb Hamilton is megállította az autóját. Cleo kiszállt a taxiból, bement a házba, Hamilton pedig körülnézett.

Először is a házat vizsgálta meg. Amolyan udvartalan, tipikus newyorki ház volt, melyet rendszerint «rooming house»-nak alakítanak át csupa egvedül álló szobával. Az ablakok vagy az utcára néznek, vagy a ház háta mögé, ahol szárfűtőkötelek feszülnek a póznák és a kopár, vakolatlan falak között. Úgy elől, mint hátul létrászerű vaslépcsők vonulnak el az ablakok előtt, hogy a lakók tűz esetén ki tudjanak jutni, ha a ház közepén levő falépcső lángbaborul...

Hamilton szeme lesíklott a házról és végigfutott az utcán. De semmi különösét nem látott. Ismerte jól a környéket, az avanuevel párhuzamosan futott egy másik avenue, mely az ölvén utcára terjedő hatalmas Central Parkot szegélyezte. Az avenuet szűkebb mellékutcák szelték keresztbe, melyek nekifutottak a parknak...

Ezalatt Cleo lihegve kapaszkodott fel a szűk és nyikorgó falépcsőn, mert az információ szerint Margy és Marika a harmadik emeleten laktak egy úgynevezett «Back-room»-ban, vagyis egy olyan szobában, mely a ház hátsó felére nézett. Az információt a háziasszony adta, aki ugyanakkor — udvariasságból — megnyomta a csengőt is, mely a nevezettek szobájába vezetett. Így történt, hogy mialatt Cleo felfelé haladt, Marika kijött a folyosóra, lenézett a fakiláton keresztül, hogy a következő pillanatban rémülten rohanjon vissza a szobába.

— Margy — lihegte sápadt arccal, — elárultak... üldöznek... Cleo néni... jön... vissza akar vinni!

Egymásra néztek és úgyszólván gondolkodás nélkül ugrottak mindketten az ablakhoz. Amíg felfelé másztak a tűzlépcsőn, Marika gyorsan odasúgta Margynak a haditervet.

— Kétfelé szaladunk, akkor nem tudnak mindkettőnket egyszerre elfogni. Én elől futok ki a kapun, hátha ott is lesnek. Te hátul száladiál és a másik házon keresztül menjél ki...

— Jó... — súgta vissza Margy, — aztán a várromnál... találkozunk.

Lent az utcán Hamilton arra döbbsent fel figyeléséből, hogy egy fiatal lány szalad ki eszeveszett gyorsasággal a ház kapuján. Nem ismerte Marikát, nem is hallott róla sose, most mégis úgy tünt fel előtte, hogy a szaladó lánynak valami köze van az ügylőz. Látszott Marikán, hogy meg van ijedve, nyilvánvaló volt, hogy üldözik. Úgy futott hajlékony kis alakjával rémülten, de mégis kecsesen, mint egy mekényülő özike... És egyenesen a park felé!

Hamilton még fel sem ocsudott ámulatából, mikor újabb meglepetés érte.

Valahonnan a másik ház felől, mintha csak a földből termett volna elő, hirtelen kiszaladt egy másik kislány. Egészen picike, de azért fürge és fut, fut, olyan sebesen, mint egy megriasztott nyuszi...

De hiszen ez Margy!

— Maróv! — kiáltotta el magát Hamilton.

De Margy vagy nem hallotta a kiáltást, vagy nem ismerte meg az apja hangját, mert nem állt meg. Berohant a mellékutkába, mely a Central Park felé vezetett. Mire Hamilton odaért a sarokhoz, Margy már nem volt látható sehol. Ügylátszik elérte a parkot és eltűnt a fák, a bokrok, a mesterségesen emelt dombok, völgyek és sziklák útvesztőjében...

Hamilton tanácstalanul, szinte dermedten állt egy pillanatig az utcasarkon. De aztán felrázta magát.

Mi történhetett itt? Mindegy, most nincs idő ezen gondolkozni. A lényeg az, hogy Margy él,

sőt, amint a gyorsaságából látszik, nagyon is eleven. Nincs értelme tovább itt álldogálni, lesni Cleo asszonyra, hiszen nem ő a fontos, hanem Margy, aki e pillanatban a parkban szalad valahol. Utána!...

Hamilton már szaladt is a parkban, anélkül, hogy látta volna Margyt és tudta volna, hogy hol keresse? De hirtelen eszébe ötlött valami és befordult az egyik keskeny, kanyargós ösvényre, mely a várrom felé vezetett.

Hát persze! Ha Margy el akar bujni, hol bujna el máshol, mint a várromnál!...

Hát nem ott szoktak minden nagy kaland után találkozni? Persze! Ott fogják most is viszontlátni egymást ezután a nagy... ezután a legnagyobb kaland után! Hajrá, fel a várromra!

6.

Hamilton még messze volt a várromtól, amikor megpillantotta Margyt az ösvényen.

A következő pillanatban már ott volt mellette, felkapta a karjaiba és magához szorította.

— Margy!... Drága, kis bimbó!...

Margy csókokkal borította el az arcát.

— Apukám... hol voltál ilyen sokáig?

Egymás szavába vágtak, kérdésekkel halmozták el egymást.

— Mért szaladtál? Mért akartál elszökni? — kérdezte Hamilton.

— Mert láttuk, hogy jön Cleo néni... biztos, vissza akart vinni az árvaházba...

— És ki volt az a fiatal nő, aki a kapun kiszaladt?

— Marika.

— Ki az a Marika?

Margy elkezdett beszélni Marikáról. Már negyedórája mentek kéz a kézben és Margy még mindig beszélt. És még mindig Marikáról.

— Mikor mosolyog, éppen olyan, mint anyuka volt... — magyarázta Margy lelkesen.

Ekkor már odaértek a várromhoz. A várromnál egy fiatal nő várakozott. Halvány arccal nézett feléjük és amikor meglátta Hamiltont, egyszerre még halványabb lett.

Marika lelkét ugyanis az események annyira feldúlták, hogy amikor megpillantotta a szílastermetű Hamiltont, nem tudott mást elképzelni róla, minthogy detektív. Nem lehet más, biztosan Cleo kérelmére jött a rendőrségtől.

Hamilton ugyancsak meg volt lepve, amikor Marika, akit Margy olyan anyagi szelídnek festett le, hirtelen odaugrott hozzá és harciasan elrántotta tőle a kislányt.

— Nem engedem — kiáltotta dacosan, — nem engedem, hogy elvigye! Nem adom, érti, nem adom oda!

— Nem adja ide?... — csodálkozott Hamilton — és miért nem?

— Mert nincs joga hozzá, hogy elvigye — pörölt dacosan és elkeseredetten Marika rettentő elszántsággal, — nincs joga hozzá, hogy visszavieze az árvaházba, értil Mert én vállalom. Én eltartom, én gondoskodom róla...

— Miből? — kérdezte Hamilton hivatalos hangon, mint egy árvaszéki ülnök — van vagyona?

— Nincs... — dadogta Marika — de dolgozni fogok... ha a tíz körmömet ledolgozom, akkor is eltartom... felnevelem... semhogy engedjem visszavinni az árvaházba... hogy meggyilkolják a lelkét...

Itt már eltört a mécses, Marika hangja reszkető sírásba csuklott, szelíd, barna szeme pedig megtelt könnyekkel.

— Hát volna szíve hozzá — pityeregte, — volna szíve ilyen gazságra?...

Margy csodálkozva nézett föl Marikára egy-ideig, majd odalépett hozzá és rángatni kezdte a szoknyáját, mint aki mondani akar valamit. Nyilván figyelmeztetni akarta valamire. De amikor kinyitotta a száját, Hamilton hirtelen elhúzta Margyt és a karjaiba kapta.

Ez volt az utolsó csepp, amitől kicsurrant a pohár. Marika, mintha felrobbant volna benne valami, a gyáva siránkozásból egyszerre átcsapott a támadásba. A remegő kis tyúkból egyszerre vijjogó vércse lett, mely a kicsinyeit védi.

— Engedje el azt a gyereket — sikoltotta Marika, — engedje el, vagy kikaparom a szemét. Gazság, igenis, gazság, amit művelnek. Elszakítanak egy gyereket attól, aki szereti, csak azért, hogy a törvénynek eleget tegyenek! Hát akkor gonosz az a törvény is, amely ezt rendeli. Mert az emberi szívet nem lehet paragrafusokra feszíteni, a szeretetet nem lehet kormányozni és

a legördögibb kegyetlenség emberi lelkeket skatulába tenni, raktárakba gyömöszölni és ide-oda dobálni, mint az árutárgyakat...

Kipirult arccal beszélt még jó ideig és olyan lelkes kis beszédet vágott ki, hogy Hamilton, sőt Margy is szájtátva néztek rá.

Hamilton elengedte Margyt, aki odalopakodott Marikához, mire az kimerülten elhallgatott. Hamilton a kezét nyujtotta.

— Győzött. Marika! Margy a magáé!...

A lány kerekre nyílt szemmel bámult rá.

— Igen... köszönöm... — dadogta, — de honnan tudja a nevem?

— Margy megmondta az úton — mosolygott Hamilton.

Most Margy szólt közbe mentegetődzve.

— Beszéltem rólad... neki szabad mindent tudni... ő ugyanis az én papám...

— Az apja?... — zavarodott össze Marika, egyikről a másikra nézve, — és azt mondja, hogy Margy az enyém lehet?...

— Úgy értem, ha már minden áron gondozni kívánja — javította ki magát Hamilton, — és feltéve, hogy mindkettőjüket gyakran láthatom, naniában többször...

Most már Marika is mosolygott.

— Más feltétel nincs? — kérdezte halvány kacérsággal.

— Mit lehet tudni — mosolygott Hamilton, — talán még később akad...

Ekkor Margy szólt közbe tömör egyszerűséggel.

— Éhes vagyok.

Hamilton körülnézett. A szeme megakadt a Hotel Majestic felhőkbe nyúló vonalain, mely a Park nyugati szélén rajzolódott az égre.

— Rendben van. Bemegyünk lőncsölni a Majesticbe. Ott úgy is van némi rendezni valóm. És minthogy nincs idő átöltözni, úgy megyünk be, ahogy vagyunk. Mit szólsz hozzá, Margy? Úgy eszünk együtt, hogy nem változtatunk semmit se magunkon! Egyébként mit akarsz enni, drágám?

Margy habozás nélkül, csillogó szemmel kiáltotta:

— Mákosléstát narancspuddinggal!...

VÉGE.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK legközelebbi száma

LELESZY BÉLA

új regényét hozza. A címe:

Az aranykaraván

Nyugat-ausztrália sivatagvidékén, egy teve-jarmon bolygódik le a minden ízében feszültséggel és izgalommal teljes kis regény meséje, dühöngő homokviharban, amely megsokszorozza az életveszélyeket és sárga, nap nélküli derengésben adja ennek a rendkívüli érdekességű világnak egész életét.

Leleszy friss, fordulatos írásművészetével felejthetetlen képet ad az egzotikus világról.

491. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES:

1. Kempis Tamás mondta e szavakat. Folytatása függ. 1
2. Járom
3. Állóvíz
4. Lendület, közkeletű idegen szóval
5. Numero, rövidítve
6. Az asszony nevéhez járul e rag
7. Helyhatározószó
8. Vissza: ritka férfinév
9. A hajnal istennője volt
10. Szintén ne
11. Virág része
12. EGF
13. Akta
14. Te, németül
15. Fejét a törzssel összekapcsolja
16. Festékanyag
17. Afrikai vad tehénfajta
18. Tibeti háziállat
19. Verbeli amerikai elnevezése
20. Attila testvére volt
21. Ötvös Pál
22. Lány, angolul
23. Him
24. Magasan (pl. ... hordja az orrát)
25. Nedv
26. Peru, egy betű híján
27. Fontos nyersanyag
28. A mai sorsjáték elődje volt
29. Azonos betűk
30. Sorszám ragja

50. Tűzhányó neve
51. Gyilkol
52. Szív, költői nyelvezettel

FÜGGŐLEGES:

1. Vízsz. 1. folytatása
2. Én, latinul
3. Állandó időpont
4. Teljesen megérti a más fájalmát
5. Fedd
6. Pécsi evezős egyeslet
7. Társadalmi tudnivalók gyűjtőneve
8. A lakás egyik szobája
9. Jugoszláv város
10. Olasz helység Velence mellett
11. Hangszer, pénznem
12. 24 óráig tart
13. Szociális intézmény
14. Nimfa párja
15. Győzelem
16. Hézag
17. Nedvet beszívni
18. Kaposvári Golf Egyeslet
19. Női név
20. Alsó irányba
21. Szaladna
22. Nemzeti tornaegyeslet
23. Angol női név
24. Ritka, idegen nyelven
25. Jó... izletes
26. Maga
27. Sajátkezűleg, rövidítve

490. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1 Ezzel, vagy ezen térj vissza, 4 Leleszy Béla, 8 Nis, 9 Lv, 10 Borz, 11 En, 12 Avat, 14 Iny, 15 Idegen, 16 Ab, 17 Ya, 19 Atya, 20 Oné, 21 Evő, 23 Ie, 25 Il, 26 Zala, 28 Zola, 34 Sion, 35 Knie, 36 Ar, 38 Ta, 40 Aer, 41 Rom, 42 Némi, 44 Dá, 45 It, 46 Ferbli, 47 Kas, 49 Úira, 50 Be, 51 Arzt, 53 Vu, 54 Sok.

Függőleges: 1 Ein, 2 Zs, 3 Elveti, 5 Eb, 6 Loi, 7 Ernani, 8 Négyeser év tekint le rátok, 12 Ada, 13 Tea, 18 Avar, 22 Olés, 24 Ölk, 27 A víz, 29 Ok, 30 Anna, 31 Tó, 32 Tied, 33 Karikagyűrű, 37 Ro-mány, 39 Ambrus, 42 Neu, 43 Ila, 48 Szó, 50 Boa, 52 Tr, 54 Sz.

491. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

1	2	3		4	5		6		7	↘
8			■	10		■	11			
12		■	13		■	14				
	■	15			16		■	17		
18	19	■	20				21		■	
22		23	■	24				■	25	
26				■	27			28		
29			■	30	■		■	31		
32			33		34	■	35			
36		■	37			38	■	39		
	■	40					41	■	42	
43	44		■	45					■	
46			47		■	48		■	49	
50				■	51		■	52		
↙										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Guszláv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozsay Margit, Nógrády Béla, Akos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyártás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztróckay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László, Pálóczy Horváth György.

Az utolsó 20 szám a következő:

472. GERGELY MÁRTA: Igazi jó reklám.
473. GOSZTONYI ADÁM: A tigris kiszabadul.
474. FORRÓ PÁL: Sok baj van a férfiakkal.
475. LELESZY BÉLA: A malakkal vőlegény.
476. GÖRÖG LÁSZLÓ: Razzia.
477. AKOS MIKLÓS: Édes bestia.
478. NAGY KÁROLY: Gróf a vízbe fult...
479. CSÖNDES GÉZA: Az áruló levél.
480. JUHÁSZ LAJOS: Jánoska pénzt keres.
481. NÓGRÁDY BÉLA: Nincs megállás.
482. LELESZY BÉLA: Igazolja magát!
483. GOSZTONYI ADÁM: Nem minden a pénz.
484. FORRÓ PÁL: Amíg az udvarlóból vőlegény leszek.
485. GÖRÖG LÁSZLÓ: Estére együtt leszünk.
486. NAGY KÁROLY: A gaztárság nem szégyen!
487. CSÖNDES GÉZA: Csodálatos véletlen.
488. JUHÁSZ LAJOS: A döntő fordulat.
489. AKOS MIKLÓS: Tánc az asszony körül.
490. REJTŐ JENŐ: Legény a talpán.
491. GOSZTONYI ADÁM: Az eleven zálog.

